

STAFETA POVEȘTIILOR CeNeIS-tilor

NR. 2, 2015

STAFETA POVEȘTILOR

Redactori-coordonatori:
prof. dr. Alina Dragoș
prof. Adela Filip
bibliotecar Coralia Bodea

Visul

E toamnă. Frunzele copacilor încep să devină din ce în ce mai ruginii, părăsind rând pe rând crengile care le-au fost prietene de-a lungul verii și al primăverii.

Vântul adie din ce în ce mai des, dând fiori vietăților din pădure. Pe ici-colo, câte-o pasăre uitată prin pădure tulbură liniștea ei, cântând cu jale. Insectele mișună și ele leneșe, gândindu-se cu teamă la sosirea iernii care le va amorți pentru un timp. Fiecare vietate tresaltă la gândul că după furtunile de toamnă vine și iarna cea geroasă.

Un iepuraș adormit și rătăcit pare să caute cu disperare un loc în care să se adăpostească din cauza furtunii, care calcă în picioare tot ce-i iese în cale, fără să ierte vreo vietate.

Iepurașul, fiind luat de vânt, ca toate vietățile, se trezi în celălalt capăt al pădurii, unde locuiau verișorii lui. Bucuros că nu s-a rătăcit, intră în casa lor, îi strigă pe fiecare pe nume, dar îi răspunse doar ecoul. Stând nemișcat și-a dat seama că și ei au fost luați de furtună și duși cine știe în ce parte a pădurii.

Rămas singur și trist, începe să se gândească cum să treacă mai ușor peste iarna cumplită și geroasă care urma să vină. Gândindu-se la o soluție, se ghemuiește pe lăbuțe și cu urechile lăsate, parcă să nu mai audă glasul furtunii și teama din sufletul său, adoarme în bârlogul pe care și l-a scurmat în pământ. Așa, adunat ca un ghem și înspăimântat, adoarme. Crezând că a ațipit doar o clipă, iepurașul se trezi primăvara, din cauza soarelui care îi încălzea ochișorii strânși prea tare de frica furtunii din sufletul său. Deschizându-și câte un ochi, n-a înțeles la început ce se întâmplase cu el și n-a știut unde se află. Dezmorțit din somnul adânc, vede că natura a reînviat, că este înconjurat de mulți ghiocei, toporași și multe alte flori minunate, care dau binețe primăverii mult așteptate. Uitându-se de jur împrejur, vede că se află în bârlogul său pe care și l-a pregătit de cu toamnă. Ridicându-se încet, iese afară, salută soarele zâmbitor și răsuflă ușurat, înțelegând că totul a fost doar un vis urât.

Vonethe Flaviu , clasa a V-a

Pătrunzând în lumea imaginației

Este greu de imaginat cât de mult m-am atașat de personajele care mi-au ținut atât de puțină vreme companie. Nu demult am terminat de citit trilogia „Cronicile lumii pământene”. Au fost cărți cu care am petrecut prea puțin timp, dar, totodată, și cele de care m-am bucurat cel mai mult citindu-le, sorbindu-le cuvintele cu fiecare zi ce trecea, cu fiecare moment petrecut împreună cu ele. În cele două săptămâni pe care le-am petrecut în compania celor trei volume m-am simțit un personaj care lua parte la toate întâmplările „lumii pământene”.

Se vorbea despre o „jumătate-elf” – specie creată din amestecarea elfilor cu oamenii – care era chiar ultima din poporul ei mitic, exterminat cu mulți ani în urmă de Aster Tiranul, metisul care avea sete de sânge, voind sub puterea sa absolută toată Lumea Pământeană, pentru a crea Era Triumfătorilor, Era Asasinilor. Acea jumătate-elf nu știa cine este, aflând adevărul abia la treisprezece ani. Înfățișarea ei ciudată însă vorbea de la sine: plete lungi albastre, ochi violeți pătrunzători și urechi ascuțite. Era foarte pricepută în arta luptei, mai târziu devenind „Cavaler al Ordinului Dragonilor” și... prima femeie războinică. O chema NIHAL.

Lumea Pământeană era încet cucerită de Tiran, care avea sub puterea sa absolută cinci din cele opt pământuri ale Lumii Pământene: Pământul Zilelor, cel al Noptii, al Stâncilor, al Focului și cel al Vântului, pământul în care a crescut Nihal.

Rezistența se împărțea între Pământurile Libere: Pământul Soarelui - unde se afla Ordinul Cavalerilor Dragonilor, Pământul Mării și cel al Apei. În sânul Consiliului Apelor era Nihal, maestrul bătrân al lui Nihal, Ido - cel care a învățat-o ce înseamnă cu adevărat războiul și cum să câștige încrederea unui dragon, Sennar, prietenul ei mag, consilier al Pământului Vântului, regii și nobilii. Aceștia luptau toți împotriva lui Aster Tiranul. Aster avea fortăreața clădită din cristal negru, cel mai rezistent din întreaga Lume Pământeană, și folosea tainele magiei interzise.

Decizia lui Nihal, singura care putea salva Lumea Pământeană, va potoli setea de cucerire a Tiranului și va schimba soarta Lumii Pământene. Ea dorește să-și sacrifice viața (cu toate că este ultima din civilizația „jumătate-elf”), pentru a salva Lumea Pământeană și, pentru aceasta, va trebui să adune toate spiritele, din toate cele opt pământuri, într-un medalion puternic, Talismanul Puterii. Dacă Nihal va reuși să găsească toate sanctuarele tainice care ascund pietrele dedicate Spiritelor Naturii: Apa, Lumina, Marea, Timpul, Focul, Pământul, Întunericul și Aerul, va putea anula orice formă de magie, inclusiv înfiorătoarele arme ale Tiranului.

Aventurile, dramele și bucuriile prin care trece Nihal pentru această reușită, nu te lasă să respiri și să pui cartea deoparte nici măcar pentru o secundă.

Pentru toate sentimentele pe care mi le-a transmis cartea: bucurie, tristețe, neliniște, suspans... mulțumesc autoarei Licia Troisi, că mi-a deschis porțile de aur care străjuiesc lumea ei imaginară. Fără această carte, acum, nu aș fi ceea ce sunt și nu mi-aș fi dat seama cât de dură poate fi viața în orice moment al ei. Cu fiecare zi citită, cu fiecare ceas, cu fiecare clipă am devenit mai înțeleaptă, mai sigură pe mine, mai dornică de viață. Această carte m-a făcut să văd lucruri de care nu eram conștientă acum câteva săptămâni și mi-a deschis cu dragoste porțile celei mai îndrăgite lumi – cea a imaginației mele. Este tot ceea ce mi-aș fi dorit de la o carte: să aibă aventură, să te țină în suspans, să nu-ți ajungă timpul să citești, deși numai asta ai face toată ziua.

Imediat după ce am sfârșit trilogia, am simțit că am nevoie de o continuare. Eram neliniștită și tristă că toată aventura s-a terminat. Totodată am simțit că nu mai pot citi altceva – îmi era mereu gândul la Nihal. Mi-a venit ideea de a căuta continuarea și, spre marea mea fericire, am descoperit „RĂZBOAIELE LUMII PĂMÂNTENE” și „LEGENDELE LUMII PĂMÂNTENE”. Bucuria mi s-a umbrat aflând că, din trilogia „Războaiele Lumii Pământene” erau traduse din italiană - limba autoarei - în limba română doar două volume, iar din „Legendele Lumii Pământene” - niciun volum. Mi-am comandat pe loc tot ceea ce era tradus. Am sorbit cu neșă întâmplările tinerilor războinici.

Acum pândesc cu disperare apariția în limba română a celui de-al treilea volum. Simt că nu îmi voi găsi liniștea până când nu voi avea în propriile mâini toate volumele celor trei trilogii.

Dorul meu față de personaje este nemărginit, dar sunt sigură că îl pot potoli prin pătrunderea în lumea altor cărți palpitante, prin cunoașterea și împrietenirea cu alte personaje ce vor deveni una cu mintea și inima mea, la fel ca Nihal.

Paula Mâzgărean, clasa a V-a

Cu un ghem ce face mâța?

Era o zi frumoasă de vară. Florile somnoroase își desfăceau petalele cu mare finețe , soarele strălucea ca-n fiecare zi , iar eu mă jucam cu pisoiul meu.

Era un pisoi dungat , cu poftă de viață , cu ochi albaștri care mă priveau viclean. Un pisoi tare drăguț! Atunci mi-am spus să mă distrez puțin: i-am făcut cunoștința cu un ghem. La început i-a făcut satisfacție , dar pe urmă a fost haos. A început să arunce ghemul prin toată casa. A făcut totul praf și pulbere. Eu am încercat să-l liniștesc,dar m-am ales doar cu niște zgârieturi zdravene.

Când am văzut că nu-l pot liniști am așteptat, și-am așteptat ,până când , într-un final s-a potolit. A venit si mi s-a așezat în brațe , adormind de oboseală.

De atunci , nu mai dau ghem pisicilor pentru nimic in lume , sub deviza „Cu un ghem ce face mâța?- Multe”.

Măzgărean Paula, cls.a V-a

O pățanie neașteptată

Era o zi frumoasă de toamnă. Razele aurii ale soarelui întâmpinau, ca în fiecare zi, petalele somnoroase ale florilor. Păsărelele își părăseau cuiburile, rând pe rând.

Un zugrav harnic era de dimineață la datorie. Își vopsea casa. Lucra cu atât de mult spor, încât, dacă îl vedeai, credeai că nu mai are control. Era îmbrăcat într-o salopetă galbenă și o cămașă verde. Pe cap purta o șapcă, ca să nu se murdărească. Stătea pe o scară, astfel încât să ajungă și la porțiunile mai înalte ale zidului. În mână ținea găleata cu vopsea.

Un trecător se opri în spatele scării pe care era zidarul și se minună de dibăcia lui. El era îmbrăcat într-un sacou verde și pantaloni kaki.

O bătrânică ieși cu cățelușul ei la plimbare. Era atât de mândră de cățelul ei curat și cuminte... , iar ea era îmbrăcată elegant, cu o fustă albastră și un jerseuaș roșu.

Pe neașteptate, însă, o pisicuță zgudui această priveliște frumoasă. La vederea ei, câinele bătrânicii începu să fugărească pisica, trăgând-o și pe stăpâna lui după el, fiindcă era ținut în lesă. Pisica, de spaimă, dărmă scara zugravului (cățelul după ea), iar zugravul, dezechilibrat, scăpă găleata cu vopsea pe trecători, tot acest haos datorându-li-se unei pisici și unui câine.

În concluzie ... stați departe de cei doi dușmani pe viață.

Grafică: Salomeea Herman, cls. a VI-a

Grafică: Salomeea Herman, cls. a VI-a

După faptă și răsplată

Dis-de-dimineață, în lumea întreagă se apropie vântul necunoscut, dar greierele Coardă- Lungă nu și-a adunat nici măcar o provizie pentru iarna ce o să vină. Toate insectele îi râdeau în nas lui Coardă- Lungă că nu s-a pregătit pentru iarnă. El, curajos, a plecat în drumeții după provizii.

A vizitat China, Australia, America, România, dar nu a mai putut găsi provizii. S-a întors acasă cam pe la miezul nopții.

Coardă- Lungă a ajuns acasă chiar înainte cu o zi de sărbătoarea Crăciunului. A mers în piață la Furnicuță după brad, dar nu a găsit nici de acesta. Gândindu-se mult, și-a zis că va improviza cu un ghiveci de mușețel și cu frunze de salcie. Terminând de aranjat, „bradul”, s-a așezat să scrie o scrisoare către Moș Crăciun. El a cerut doar provizii, nimic mai mult, dar Moșul a apreciat efortul depus de greieraș în ultimul moment și, de aceea, i-a adus pe lângă provizii și o vioară. Coardă- Lungă a fost foarte fericit când a văzut cadourile sub brad, dar a fost și mai fericit când le-a putut râde în nas răutăcioșilor pomeniți mai devreme.

De acum încolo, Coardă- Lungă va ști să se aprovizioneze înainte de venirea iernii, care e cel mai rece anotimp, rece ca un suflet de vrăjitoare. El s-a învățat minte că trebuie să fie atent la informațiile bune și să îi fie întotdeauna recunoscător Moșului, care i-a răsplătit modestia.

Chiar și de aceea s-a inventat și proverbul: “După faptă și răsplată”.

Vonethe Flaviu , clasa a V-a

Primăvara

Primăvara a sosit,
Codrul des a-ntinerit,
Păsările ciripesc,
Primăvara o vestesc.

Păsările călătoare
Se-ntorc din nou la soare,
Cireșii albi au înflorit,
Cucul cântă-nveselit.

Natura-i în sărbătoare,
Primăvara-i ca o floare,
Iar soarele zâmbitor
Dă binețe tuturor.

Soarele rotund se vede
Strălucind în codrul verde.
Copacii cu capul plecat
Primăvar-au salutat.

Vonethe Flaviu , clasa a V-a

"Lingurul mod prin care oamenii
apreciază ceea ce fac, este oă fii eu însămi!"

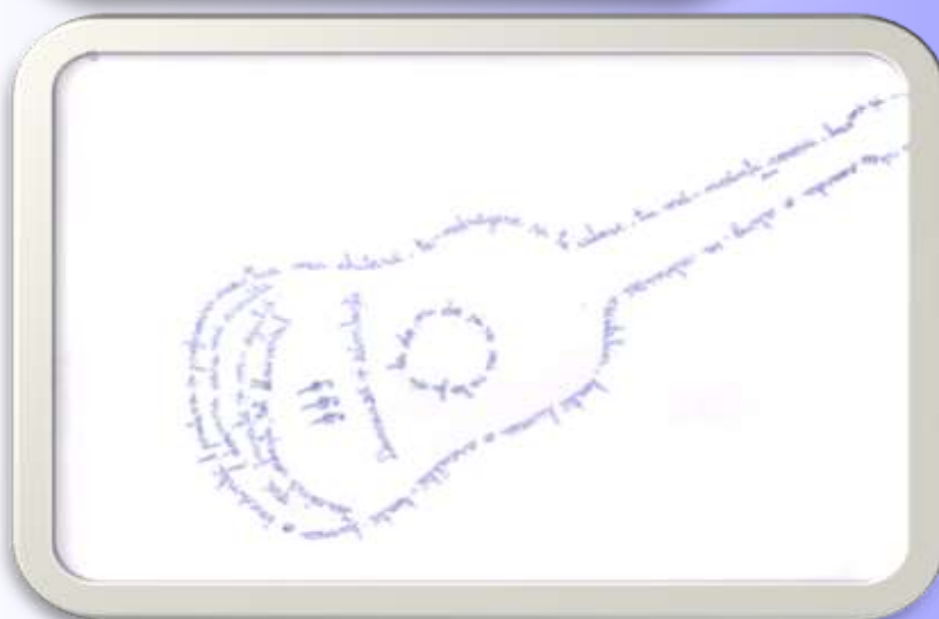
Înăntate pe 20 roți!

STAFETA POVEȘTILOR

Grafică : Antonia Ruba, cls. a V-a

Grafică : Paula Mâzgărean, cls. a V-a

Goana

Odată, demult, într-o zi însorită, zugravul Cerneală s-a apucat de lucru. deoarece trebuia să termine de zugrăvit casa lui Cameleon. Și-a luat vopselele și, pentru ca treaba să meargă mai repede, i-a chemat ca ajutoare pe cei șapte pitici ai Albei ca Zăpada. Ei s-au înțeles ca Cerneală să vopsească în exterior, iar piticii în interior. Zis și făcut. Cocoțat pe scară, Cerneală întinde vopseaua pe pereții casei lui Cameleon, însă nu reușește să întindă decât un petic de vopsea, deoarece este trântit la pământ de cățelul Pământuf care, însoțit de stăpâna sa, doamna Clean, goneau cu sufletul la gură să achite o factură. Prin preajmă se afla și o pisicuță ce fugea rupând pământul după poștașul Pliculeț și nu din cauza faptului ca ar fi fost speriată, după cum era de așteptat, de cățelul Pământuf, care, din fericire, nici măcar nu o observase.

Goneau în neștire cu toții: stăpâna cu cățelul să achite o factură, pisica după Pliculeț, Cerneală după găleata cu vopsea care ateriză de pe scară direct în capul lui Pliculeț și tot așa până nimeni nu mai știa încotro s-o apuce.

Șampilat cu vopsea pe față, Pliculeț se făcu una cu pământul, iar pisica, descoperindu-i noua înfățișare, exclamă:

-Ce schimbat ești! Mai să cred că nu ești tu! Ce murdar ești pe față!

Pliculeț rămase șocat că pisica poate vorbi. Își reveni doar cât să-l audă pe Pământuf adresându-i-se prietenește, apoi leșină de-a binelea:

-Ce m-am speriat când a vorbit pisica!

Acest fiasco a oprit personajele să-și termine munca pe care și-au propus-o pentru ziua respectivă. Poate, în episodul următor, își vor duce planul la bun sfârșit. Cine știe?!

Vonethe Flaviu , clasa a V-a

Tablou de primăvară

Primăvara, natura se trezește la viață. Frunzele copacilor înmuguresc, iar pădurea prinde viață devenind din ce în ce mai verde.

Covorul verde al câmpiei se întinde cât vezi cu ochii, iar florile prin diversitatea culorilor pe care o răspândesc pe plaiul luminos și verde. Din mijlocul lor se înalță săgeată spre înălțimi un cireș albit de flori al cărui coroană protejează parcă toate florile din jurul său.

Crengile cireșului împovărate de albul florilor se apleacă spre pământ pentru a invita macii roșii, păpădiile galbene și toporașii albi la concertul primăverii susținut de mierlele cu glas duios, de greierașii cu chitara lor încântătoare, de ciocănitorele cu ritmul tobelor și de toate viețuitoarele care au talent și sunt darnice să cânte în natură.

În urma concertului, sufletul naturii va vibra în ascuns și ne va transmite nouă tuturor dorința de a proiecta întreg universul și toate frumusețile naturii.

O noapte frumoasă

Era o seară frumoasă de vară. Soarele apunea, iar cerul apăru din nou îmbrăcat în culoarea lui rozalie. Strigătele copiilor erau din ce în ce mai slabe.

Alexandra era în casă și se pregătea de culcare, dar oricât de mult încerca, nu putea să adoarmă. Se gândi să își ia iconița, cu scopul de a putea să adoarmă. Cum nici această metodă nu funcționează, își luă păpușica, ce era îmbrăcată într-o cămeșă de noapte.

Îi povesti problema ei, iar păpușa parcă începu să îi explice posibilitățile pe care le avea. Fetița, fiind răsfățată, nu acceptă propunerile. Ea îi spune păpușii că poate un cântec ar liniști-o. Păpușa începu să îi cânte ceea ce știa că pe fetiță o putea consola, căci o cunoștea mai bine ca oricine.

Într-adevăr, fetița adormi și în acea noapte avu cel mai lin somn de care avusese parte în viața ei... ce e drept e și că avea numai cinci ani.

...Acum le povestește și nepoților ei cât de norocoasă a fost copilăria ei cu acea păpușă, căci i se mai întâmplase să nu poată adormi decât cu ea în brațe. Le spune că somnul începea întotdeauna de la păpușă și că orice copil poate avea jucăria lui, fericirea lui, copilăria lui.. Fiecare copil depinde de el însuși, dar bineînțeles că nu poate reuși nimic singur, are nevoie de prieteni, de sprijin și de îndrumare.

Paula Mâzgărean, clasa a V-a

Grafică: Ioana Vitok, cls.a VIII-a

SCHIMBUL

Într-o noapte ploioasă de toamnă, pe la miezul nopții, într-un oraș oarecare de pe malurile Dunării, un domn mergea grăbit pe stradă, nepăsându-i de puternicul vânt necunoscut ce aducea cu sine înfiorarea unei chemări spre ținuturi neumblate.

Dintr-o dată, se opri în fața casei cu numărul 101. Bătu ușor la poartă și o voce gravă îi răspunse aproape imediat, semn că era așteptat:

- Intră!

Văzându-se unul în fața celuilalt, cei doi prieteni se măsurară o clipă în tăcere. Picăturile de ploaie străluceau stins în lumina slabă din hol.

- Bună, Călin! salută musafirul, și în tonul lui se simțea o grabă reținută, o emoție abia ascunsă.

- Bună, Andrei! Ai venit să facem schimbul? zise Călin.

- Da! Am o nouă ofertă, răspunse Andrei.

În tot acest timp, Călin se uita la frunza de salcie lipită de piciorul lui Andrei.

- Care este? Bani, aur, diamante? Nu sunt interesat de asemenea schimb. În nici un caz nu voi accepta asemenea variantă, zise Călin.

- Cum să aduc așa ceva?

- Atunci, ce ai adus ?

Andrei căută în buzunar și scoase o bucată de hârtie îngălbenită de vreme, pe care o despături și i-o arată lui Călin.

- Ce este? întrebă acesta, stăpânindu-și curiozitatea.

- Harta către izvorul legendar al nemuririi, răspunse Andrei.

- Serios? De unde ai luat-o? îl privi mirat Călin.

- Am găsit-o îngropată în zăpadă la poalele munților Alpi.

Atunci Călin se duse spre ghiveciul cu mușcate și luă o cheie:

- Accept, dar ai grijă de vapor, e al familiei mele de multe generații!

- Așa voi face! răspunse mulțumit Andrei. Promit să ne vedem cât de curând! adăugă el, apoi se făcu nevăzut în negura nopții.

Antonio Cozac, clasa a V-a

Grafică: Salomeea Herman, cls. a VI-a

Grafică: Salomeea Herman, cls. a VI-a

Călătorii interioare sau despre comori

Călătorie în sufletul meu

Eu zic, că toți oamenii, înainte de tot, trebuie să se descopere pe ei înșiși. Recunosc, nici eu nu m-am descoperit complet, dar muncesc să mă regăsesc încet-încet. Cu fiecare călătorie în sufletul meu, „dezgropam” ceva nou. De exemplu am descoperit că știu să scriu povești, fapt care a fost una din marile mele descoperiri. Dacă ar fi să îmi imaginez cum arată sufletul meu, m-aș gândi (nu că aș vrea să mă laud) la un Tărâm fără sfârșit unde în fiecare colțișor zăresc câte ceva nou. Sau, în momentele în care vreau să mă relaxez, mă imaginez într-un copac, piersic sau cais, încă nu m-am decis, stând pe o ramură cu o carte agățată de creanga superioară, citind. În fiecare zi, un tren vine aducând lucruri noi, inspirație, fericire sau tristețe. El va continua să meargă pentru totdeauna, chiar și după ce eu nu voi mai fi, alimentat de tot ce este în jur. Pentru mine, sufletul este unul dintre locurile speciale unde mă pot refugia, un lucru fără de preț, fără de care nu aș putea trăi, la propriu.

Părerea mea este că trebuie să vă descoperiți pe voi înșivă încă de pe acum, deoarece mai târziu va fi prea târziu să știți cine sunteți cu adevărat. Să vă trăiți viața cu rele, cu bune, căci, orice s-ar întâmpla, tot nu ne putem dezlipi de ea.

Andrei Ghiriti, clasa a VI-a

Călătorie în sufletul meu

Sufletul fiecărui om cuprinde o mulțime de sentimente, emoții și stări sufletești. Sufletul devine trist atunci când primește o veste proastă sau se bucură atunci când primește dragoste din partea celor din jur.

Sufletul meu a cunoscut atât sentimente de tristețe, cât și de bucurie. De multe ori, atunci când citesc o carte care are un final trist (*Puiul*, de Alexandru Brătescu-Voinești sau *Fram, ursul polar*, de Cezar Petrescu), sufletul meu devine și el trist. Dar, pe de altă parte, o notă bună sau timpul petrecut împreună cu familia mea mă fac foarte fericită, iar sufletul meu este plin de bucurie. La fel e sufletul meu și atunci când fac o faptă bună sau fac pe alții fericiți. Uneori, oamenii sunt cuprinși de teamă, furie, emoție, entuziasm, curiozitate. Toate aceste sentimente sunt pentru mine ca și o oglindă a sufletului oamenilor.

În ceea ce mă privește, mi-aș dori ca toată lumea din jur să cunoască și să aibă doar sentimente pozitive unii față de alții.

Oana Țânțaș, clasa a VI-a

Călătorii interioare sau despre comori

Comoara pe care o caut

Înainte ca Hook să fie căpitan, înainte ca Clopoțica să se fi născut din râsul dintâi al unui copil, înainte ca oamenii să „inunde” întreaga planetă, când încă părți din uscat în mijlocul mării nu au fost descoperite, încă atunci când cele mai mari comori n-au fost ascunse în pământul care generații l-au văzut și au trecut, înainte ca eu și cu tine să fi existat. Atunci începe povestea mea, când zbor de flori și fluturi alintau cerul cu miresme și culori, când o prințesă frumoasă ca un îngerăș, la chip și la purtare, blândă, așa blândă de toate vietățile roiau în jurul ei era tristă, și nu știa de ce. Prințesa vedea oameni mult mai săraci ca ea și totuși fericiți, ea era o prințesă dar fericirea îi lipsea.

Odată, ea auzi despre un înțelept bătrân care găsea răspuns la orice întrebare, astfel ea se hotărî să meargă și să întrebe ce ar trebui să facă, ce comoară să caute, ca să fie fericită.

Când a ajuns la înțelept l-a întrebat ceea ce dorea. El i-a răspuns: „Caută comoara fericirii dar, nu uita, ea poate să fie chiar în fața ta și tu să nu o observi. Stai atentă la toate și la tot!”

Prințesa porni în căutarea acestei fericiri. Ea se îmbarcă în una din giganticele și impunătoarele corăbii ale tatălui ei. Astfel, porni în aventură. Au trecut peste multe mări și țări fără să audă de existența acelei comori și fără nici un indiciu care ar duce la ea.

Într-o zi, pe când corabia tăia valurile pentru a ajunge la o destinație anume, un om din echipaj a întrezărit printre valuri o sticlă, cu un mesaj în ea. Au scos sticla din apă, au deschis-o iar conținutul mesajului era o veche hartă care avea titlul: „Comoara fericirii”. Astfel, cu toții au îndreptat corabia pe ruta arătată de hartă. După un timp, ajunseră pe uscat, sau mai bine-zis pe insulă și au pornit în căutarea comorii. Când au ajuns la locul marcat pe hartă au început să sape până au dat de un coforț. L-au deschis și mare le-a fost mirarea când au văzut doar o bucată de hârtie, un bilet.

Datorită acestui bilet prințesa a învățat că, de fapt, trebuia doar să deschidă ochii să privească ce are deja. Mesajul biletului era:

„Dragă, oricine ai fi, mă bucur că ai găsit această comoară, dar nu ai nevoie de ea, de aceea nu am lăsat-o aici, această comoară o ai deja, privește ce te înconjoară, fii fericit și mulțumit cu ceea ce ai, aceasta este adevărata fericire: să-i ai pe cei dragi mereu alături de tine! Eu nu am avut posibilitatea să mă bucur de o familie, dar am avut ce îmi trebuia și am fost mulțumită. Lecția am învățat-o pe pielea mea și m-am gândit să scriu aceste gânduri ale mele și să le pun în coforț. Nu păstra hârtia îngălbenită de timp, pune-o înapoi în coforț și arunca sticla cu mesajul înapoi în mare să o găsească și alții.

Cu drag, Fericirea!”

Această scrisoare a schimbat felul de a gândi al multora. Nu știu dacă te interesează, dar eu am scris pentru oricine citește să se înțeleagă: fericirea ți-o găsești atunci când ești mulțumit de tine și de ce este în jurul tău, nu schimba lumea, mai întâi schimbă-te pe tine. Această poveste este adevărată, am auzit-o într-o seară șoptită de adierea vântului și cântul păsărelelor.

Salomeea Herman, clasa a VI-a

Grafică: Salomeea Herman, cls.a VI-a

Călătorii interioare sau despre comori

Era o zi călduroasă de vară. Soarele strălucea pe bolta cerului. Razele lui mângâiau blând coroanele copacilor. Stăteam întinsă pe iarba de un verde crud... mai crud ca niciodată. Lângă mine, niște furnici alergau voioase. Nu se auzea nimic în jurul meu, era o liniște de mormânt. Dintr-o dată, capul îmi căzu lovind ușor pământul. Pleoapele erau din ce în ce mai grele, închizându-se cu un sincron demn de lăudat. Încercam să îmi deschid ochii... dar degeaba, parcă erau ferecați cu un lacăt mare din argint.

Cu eforturi supraomenești am reușit să îmi deschid ochii, doar că nu mai eram în curtea bunicilor, eram în fața unui sat plin cu oameni fericiți și case viu colorate. Pășeam sfioasă cu pași mărunți, nehotărâți. Când am ajuns în dreptul primei case am simțit cum o euforie și o stare de bine mă învăluie din cap până-n picioare. Eram înconjurată de oameni veseli, care în inimile lor purtau amintirile mele cele mai frumoase, pe care eu le puteam vedea. Totul era minunat până când în fața mea se ivi un alt sat. De data aceasta era unul cu case negre, fără geamuri, plin de oameni triști, până și iarba dimprejurul său fiind uscată. În acel moment pe lângă mine a trecut un bătrân, care mă salută vesel:

- Bună! Spuse bătrânul.
- Bună ziua! Aș putea să vă pun o întrebare dacă nu vă supărați
- Sigur!
- Ce este cu satul acela? De ce toți oamenii din acel sat sunt triști?
- Păi..., e satul plin cu amintirile urâte ale Dariei, stăpâna noastră.
- Mulțumesc!

Acum, mai mult ca niciodată, mă temeam de ceea ce o să se întâmple. Mă gândeam ce să fac... când dintr-o dată bătrânul izbucni:

- Tu ești Daria!
- D...d...d...a...a...a...a Da! Am spus eu.
- Te așteptam de atâta timp!

Bătrânul sună dintr-un instrument mare, care arăta ca un flaut, dar cânta la fel ca un fluier. Atunci toți sătenii (din ambele sate) s-au adunat în jurul meu. Toți m-au întrebat deodată:

- În ce sat dorești să locuiești? Ca să fie mai clar pentru tine, trebuie să alegi un sat, de exemplu cel trist, iar cei din satul vesel vor dispărea pentru totdeauna, îmi explică calm bătrânul.

Era șansa mea să scap de amintirile triste, dar, am spus cu teamă în glas:

- Ei bine, nu vreau să aleg nici un sat. Oamenii au nevoie și de amintiri triste și de amintiri frumoase, altfel nu sunt oameni! Amintirile frumoase ne fac să ne simțim bine, dar amintirile neplăcute ne întăresc moralul. Nu voi alege niciun sat, nu pentru că nu vreau să fac parte din niciunul, ci pentru că vreau să fac parte din amândouă, sau mai bine spus... am nevoie de amândouă.

Dintr-o dată, imaginea îmi dispăru din fața ochilor. Simțeam din nou acel lacăt imens care nu mă lăsa să-mi deschid ochii. După minute întregi în care am văzut doar umbre... am început să clilesc. Câteva secunde am văzut totul în ceață, după care imaginea mi se clarifică. Eram în grădina liniștită a bunicilor.

Daria Dan, Clasa a VI -a

Grafică: Salomeea Herman, cls. a VI-a

Călătorii interioare sau despre comori

Insula magică

Pe un tărâm necunoscut de nici un om, înconjurat de copaci imenși care parcă își ridicau coroanele de frunze argintii către cupola de un albastru pur și unde păsările anunțau cu cântecele lor venirea fiecărui bebeluș. În această lume fantastică și magică urmează să ajungă, pentru a-și cunoaște puterile sale speciale, Alexandra, o fată de șaisprezece ani care nu avea idee despre aventurile prin care urmează să treacă.

Era o zi obișnuită de școală. Alexandra a ajuns acasă foarte bucuroasă. Ea și colegii ei urmau să meargă într-o excursie pe o insulă foarte îndepărtată. Cum era excursia de la sfârșitul anului și cum Alexandra a învățat foarte bine anul acesta, părinții ei i-au dat voie să participe și ea. Era foarte nerăbdătoare și, cum a ajuns acolo, s-a hotărât să meargă să exploreze cu prietenele sale.

Ea a simțit că toată insula era magică. Deși nu putea explica, era sigură de un lucru: acest loc avea un aer misterios. După o oră de mers, au descoperit o peșteră într-o pădure. Nu era ușor de observat așa că au găsit-o greu, dar niciuna dintre ele nu avea destul curaj să intre, cu excepția Alexandrei. Ea era în mod normal curioasă să descopere mereu lucruri noi și iubea foarte mult aventurile, deci nu era o surpriză pentru prietenele ei că vroia să afle ce este în peșteră.

Cum au intrat, au trecut printr-un tunel plin de flori aurii pe toți pereții care luminau încăperea iar apoi au ajuns într-o grădină fantastică prin care razele soarelui luminau ca niște sulite aurii trimise din cer pe pământ. Alexandra, Sara și Ana erau complet uimite. Cu cât străbăteau mai mult grădină, rămâneau fără cuvinte. Exact când credeau că nu se mai poate întâmpla nimic ciudat au auzit o voce caldă și blândă zicând:

Când ați ajuns? Căutați palatul soarelui?

Ele și-au întors capul și au văzut o căprioară. După o discuție lungă au aflat că au ajuns într-o lume magică și că Alexandra trebuie să ajungă la palat pentru a salva trandafirul argintiu, ca lumea lor să nu dispară. Deși a acceptat să meargă la palat, Alexandrei îi era greu să creadă că are puteri magice cu care putea să salveze trandafirul argintiu de la ofilire.

Imediat ce au ajuns, Alexandra simți o vibrație ciudată și a rămas uimită văzând castelul. Arăta ca un plat uriaș extras din basmele pe care le citise când era mică. Înăuntru, căprioara le-a condus în sala unde e trandafirul. Alexandra a luat trandafirul în mână, acesta a luminat întreg castelul iar apoi s-a așezat la loc. Ea a salvat întreaga lume a acelei insule magice iar, drept răsplată, căprioara a luat o petală a trandafirului, a pus-o într-o pietricică și i-a dat-o Alexandrei ca și un inel. Astfel, ea putea să se întoarcă acolo oricând dorea.

Cele trei fete s-au întors înapoi la clasă și au continuat excursia. Alexandra nu a spus nimănui despre acest secret, nici părinților ei, dar mereu s-a gândit la acea insulă.

Ioana Ardelean , clasa a VI-a

Grafică: Salomeea Herman, cls.a Vla

Grafică: Salomeea Herman, cls.a Vla

Călătorii interioare sau despre comori**Comoara pe care o caut**

Era o zi furtunoasă pe ocean, Căpitanul Luke era pe punte gândindu-se la zilele ce vor urma, iar secundul său inspecta puntea asigurându-se că totul e ok.

Ei se aflau în oceanul ghețurilor, blocuri mari de gheață le îngreunau navigarea, căpitanul cu îndemânarea sa a salvat echipajul. Aceștia i-au făcut cinste cu o sticlă de rom. Căpitanul Luke și secundul Mike știau că nu mai puteau să continue cu nava în starea aceasta, trebuiau să ancoreze și să o pregătească cu adevărat. Ei au ancorat la cel mai apropiat port, St. Johns.

Luke a intrat în cel mai apropiat han, unde aștepta ca mecanicii să-i termine corabia, să o facă mai puternică. Între timp, acesta auzi despre un cuțar de pe o insulă, care se credea de mult dispărută și nimeni nu avea curaj să meargă acolo. Luke îl întrebă pe barman cum poate să ajungă pe insulă iar barmanul îi oferii toate informațiile necesare.

Echipajul a fost foarte încântat la auzirea noii vești, aveau o poftă imensă pentru aventură. Căpitanul și echipajul său nu îi ascultară pe cei care încercau să-i oprească, avea o inimă de leu. După aproape o oră, ceața misterioasă blocă vederea piraților. Nava începu să se clatine puternic, când deodată apărui o bestie uriașă de vreo 20-30 de metri, cu ochii roșii însetați de luptă, cu tentacule ca ale unei caracatițe și cu niște fildeși uriași ascuțiți ca lama unui brițeg. Echipajul ripostă folosind tunurile și armele din dotare. S-a dus o luptă aprigă și din ferire puțini oameni au pierit. În final, oamenii au rămas fără muniție iar monstrul le oferii lovitura fatală. Cu toată puterea sa, a rupt corabia în două, căpitanul a fost aruncat în apă împreună cu echipajul săi și au fost luați de valuri, nemaivând energie. Apa l-a dus pe căpitan și echipajul său până pe țărmul insulei dispărute. Când s-au trezit observară peștera de gheață din care ieșea o lumină puternică. S-a dus să verifice ce se află acolo dar neavând grijă, câțiva oameni au alunecat printr-un tunel unde au văzut în fața lor un cuțar uriaș. Și ceilalți s-au dus să vadă cuțarul cu ochii lor. În cuțar se afla un pergament unde scria: A-ți găsit adevărata comoară, aventura v-a ajuta să o găsiți: prietenia și spiritul de echipă. Citind, căpitanul și echipajul său au început să-și dea mâna și să se îmbrățișeze, realizând ce înseamnă prietenia și spiritul de echipă, cu adevărat.

Andrei Ghiriti, clasa a VI-a

Grafică: Salomeea Herman, cls.a VI-a

Eu și florile mele

Voi credeți în zâne? De ce nu? Multe povești ne îndeamnă să credem în existența lor și să credem că ne ajută mereu să fim mai buni. Totuși, ele chiar există sau sunt doar personaje din basme? Eu aleg să răspund cu un „Da” foarte mare, datorită întâmplărilor de săptămâna trecută.

Eram în grădină, stând pe o bancă micuță, și admirând curcubeul de culori pe care florile aranjate cu multă grijă îl alcătuiau. Era liniște și nimic în afară de cântecul păsărilor nu se auzea. Dintr-o dată, văd o fetiță mică cu o coroaniță de flori de floarea-soarelui care alerga speriată printre copaci. Am întrebat-o dacă o pot ajuta, dar ea mi-a pus o întrebare:

Mi-ai văzut surorile flori pe aici?

Eu nu am înțeles la ce se referea și am rugat-o să-mi explice, așa că a început să-mi povestească. Mi-a spus că doar eu puteam să o văd, pentru că ea era una din cele trei flori ale mele. Fiecare fetiță primește la naștere trei zâne protectoare, numite flori, care trebuie să aibă grijă de ea toată viața. Numele ei era Floarea-Soarelui și, împreună cu surorile ei, aveau sarcina de a avea grijă de mine. După ce mi-a povestit totul, am fost de acord să o ajut să-și găsească surorile.

Am mers amândouă prin tot orașul și le-am găsit spre seară în grădina casei mele. Atunci le-am văzut pentru prima dată împreună pe Floarea-Soarelui, Crizantema și Laleaua, cele trei flori protectoare ale mele. Înainte de se întoarce în lumea lor, cele trei flori mi-au dat un inel magic prin care puteam să le cer ajutorul când aveam nevoie de ele.

De atunci florile mele au permanent grijă de mine și am învățat să cred în zâne. Eu și florile mele suntem nedespărțite.

Ioana Ardelean, clasa a VI-a-a

Grafică: Rebeca Dragomir, cls.a V-a

LUPTA PĂRȚILOR DE VORBIRE

Pe un tărâm îndepărtat era un frumos palat. Era palatul regelui Verb și al soției sale, regina Substantiva. Ei aveau o fiică, Adjectiva, ea era frumoasă, bună și avea un păr de aur.

În apropiere era palatul Numeralului, era un om bun dar uneori și egoist, însă soția lui, Interjecția era bună la suflet și înțelegătoare. Ei aveau un fiu numit Adverb care era inteligent și răbdător. Acești doi regi erau prieteni foarte buni, dar după un mic conflict, acesta fiind cauzat de regele Numeral într-o zi în care Verb sărbătorea ziua fiicei sale. Cei doi copii au rămas prieteni și nu încetau să se întâlnească în fiecare zi.

Au trecut doi ani, totul era schimbat în viețile lor. Cele două familii nu-și mai vorbeau, iar regina Interjecția a murit la scurt timp după ziua de naștere a fiului său. El împlinea optsprezece ani. Fiica regelui Verb era cu doi ani mai mică decât el.

Adjectiva se întâlnea în fiecare zi cu adverb. El era foarte trist, dar ea îi alina suferința și îl făcea să se simtă mai bine. Deși nu stăteau prea mult împreună se bucurau de puținul timp petrecut împreună.

Regele Numeral a rămas trist și foarte închis în sine de când iubita lui soție a murit. El deabia ieșea din camera sa și mereu plângea. Toți oamenii spuneau că el e un om rău de când soția lui a murit pentru că el se enerva mai repede și țipa, dar el, de fapt, își arăta tristețea și suferința. În acele momente doar Adverb îl înțelegea.

Regele Verb devenea tot mai suspicios fiindcă fiica lui lipsește în fiecare zi de acasă. Într-o dimineață a urmărit-o pe Adjectiva. Ea mergea la mormântul mamei lui Adverb pentru a se întâlni cu el. Când regele a văzut cu cine se întâlnește a început să țipe la ea fiindcă el nu era de acord ca fiica lui să se vadă cu copilul celui mai mare dușman al său.

El l-a anunțat pe tatăl lui Adverb ce se întâmplă. Substantiva era de acord cu această relație însă cei doi tați nu. Regele hotărâse să o închidă pe Adjectiva într-o cameră de unde ea nu va putea ieși.

Numeral a văzut această relație ca o greșeală a fiului său, crezând că a făcut-o doar pentru că era trist. Așa că l-a lăsat în pace. Doar Substantiva înțelegea că ei țin mult unul la altul și ea încerca să/l convingă pe Verb să fie de acord cu ei. Dar el nu vroia nici în ruptul capului pentru că încă îl vedea pe regele Numeral ca pe o amenințare. Însă dacă cei doi soți ar fi vorbit cu Numeral despre această relație, el ar fi fost de acord, fiindcă știa ce înseamnă să pierzi pe cineva iubit.

După câteva săptămâni, Substantiva, spunându-i verbului că merge să se plimbe, s-a dus la Numeral încercând să discute cu el despre Adverb și Adjectivă.

Verbul profită de lipsa Substantivei și s-a dus să caute un soț fiicei sale. Singurul de care îi plăcea era Pronume. Nici el nu era cum spera, dar era acceptabil. l-a făcut cunoștință cu Adjectiva, însă ea nu era de acord cu el. Ea nici nu vorbea cu acesta, Pronume era rău și nesimțit.

Numeralul era de acord cu ideea Substantivei, doar că i-a spus: „Asta nu ne face să îngropăm securea războiului!”. Substantiva i-a spus că vor fi nevoiți să o facă, pentru copiii lor. Mai rămânea o problemă, convingerea regelui Verb.

LUPTA PĂRȚILOR DE VORBIRE

Substantiva a vorbit atunci cu Adverb spunându-i ce vor să facă. Ei a pornit împreună cu Numeral și Adverb spre casă. Când Adjectiva l-a văzut pe Adverb a sărit în brațele lui. Substantivă îl observă și pe Pronume. Regele Verb i l-a prezentat spunându-i că-i viitorul soț al Adjectivei. Atunci timpul se opri în loc pentru toți. Substantiva nu era de acord nici în ruptul capului. Numeral și Adverb s-au întors la palatul lor. Verb a avut o ceartă serioasă cu Substantiva, s-au certat trei zile la rând.

Într-o dimineață Adjectiva a venit și le-a spus cu ochii plini de lacrimi: „Mamă, tată, asta nu e alegerea mea? Parcă eu trebui să mă căsătoresc, nu voi!” Atunci cei doi soți s-au oprit din ceartă. Ei au întrebat-o cu cine vrea să se căsătorească. Ea le răspunse cu multă dragoste în suflet: „Vreau să mă căsătoresc cu Adverb!” Tatăl tot nu era de acord, dar fiica lui i-a explicat că a fost mult timp alături de Adverb și nu ar fi bine să se despartă acum, fiindcă îl iubește. Regele a intrat furios în dormitor și a stat acolo câteva ore. Când a ieșit a spus să îi cheme pe Regele Numeral și pe Adverb. S-au așezat cu toții la masă. Verb a spus că ar vrea să-și ceară iertare pentru tot ce a făcut. Atunci Numeralul i-a răspuns politicos că îl iartă și că îi pare rău că din cauza acestei certe s-au schimbat multe lucruri. Dintr-o dată Adjectiva a întrebat dacă se poate căsători cu Adverb. Toți au fost de acord și au hotărât data nunții peste trei săptămâni.

În ziua nunții, Pronume și-a făcut apariția. l-a salutat pe toți și le-a urat „casă de piatră”. Când nimeni nu s-a uitat la el, s-a îndreptat spre bucătărie. În mâncarea viitoarei regine a pus un praf magic care să o facă să adoarmă instantaneu.

După cununie, nuntașii s-au întors la palat pentru a sărbători. Au început să mănânce. După doar două îmbucături prințesa a căzut lată la pământ. Toți s-au speriat. Prințesa, proaspăt căsătorită a fost pusă pe un pat moale. Deși se spune că nunțile țin trei zile și trei nopți, aceasta nu a ținut atât. Toți stăteau la căpătâiul patului prințesei. Adverb nu-și putea stăpâni lacrimile. El avea cele mai negre gânduri, credea că se va întâmpla la fel ca și mamei lui.

După un timp doar Adverb mai era în cameră. El s-a pus lângă pat și a sărutat-o pe prințesă iar ea a început să-și deschidă ochii. Era complet confuză dar se bucura că Adverb era lângă ea.

După mai bine de două luni s-a aflat făptașul. L-au prind pe Pronume și nu a scăpat nepedepsit.

Adverb și Adjectiva au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Denisa Tătar, clasa a VI-a

Grafică: Rebeca Dragomir, cls.a V-a

A fost odată, într-un regat îndepărtat din „Lumea părților de vorbire”, un rege Verb și o regină Substantiva. Aceștia avea o fiică, Adjectiva.

Într-o zi, aceasta a fost răpită de un hoț, Pronominal, care a ascuns-o pe prințesa Adjectiva într-o pădure de la marginea „Lumii părților de vorbire”. În acea zi tristă Împăratul verb l-a pus pe slujitorul său, Numeralul, să-i anunțe pe toți bărbații din împărăție care erau interesați de mâna prințesei Adjectiva.

În ziua următoare sute de **LUPTA PĂRȚILOR DE VORBIRE** cavaleri, care mai de care mai dornici de mâna prințesei, au umplut curtea palatului. Atunci, regele Verb și regina Substantiva, care era măcinată de durere au apărut și le-au povestit cele întâmplate.

În secunda următoare palatul se goli de cavalerii care pleacă în toate direcțiile. Numai unul a rămas în palat căutând urme. Acesta era un cavaler care a fost alungat din cetate cu mulți ani în urmă, cavalerul Adverb, care trăia singur într-o pădure. În cele din urmă găsi o dâră de urme ale cizmelor răpitorului și se luă după acestea până ajunse la cabana unde era ascunsă prințesa Adjectiva. În clipa în care a intrat în cabană, de după ușă se ivi hoțul, Pronominal, care îl provocă pe Adverb la o luptă pe viață și pe moarte. După multe ore în care se purtă o luptă plină de interjecții, cavalerul Adverb câștigă și o eliberă pe prințesa Adjectiva. Aceștia se întoarseră înapoi la palat unde regina Substantiva nu mai putu de fericire, iar regele Verb făcu cunoștință cu Adverb. Făcură nuntă mare și trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

Raul Pop, clasa a VI-a

Într-o zi Adjectivul, fiul regelui Substantiv, a plecat la plimbare. Adjectiv nu a spus unde merge așa că tatăl său i-a chemat pe Verb și pe Adverb, comandanți armatei regale, ca să-l caute.

Verbul l-a întrebat pe Numeral:

- Numerele, l-ai văzut pe Adjectiv?
- Nu, nu l-am văzut, acum lasă-mă să-mi număr banii!

Adverbul l-a întrebat pe pronume care mășăluia în inspecție pe lângă palat.

- L-ai văzut pe Adjectiv?

- Da, l-am văzut. Substantiv m-a pus să-i țin locul și l-am văzut pe Adjectiv că merge pe căra-rea care duce la pădure.

- Bine, mulțumesc!

Adverb i-a spus lui Verb ce s-
din regatul Acuzativ în pădurea din

LUPTA PĂRȚILOR DE VORBIRE

a întâmplat. Atunci ei au plecat
ținutul Nominativ. Nefiind acolo,
au plecat mai departe în tărâmul Dativ. Acolo s-au întâlnit cu Complementul. Acesta le-a spus că Ad-
jectiv s-a dus în regatul Genitiv, așa că au pornit la drum. Acolo l-au găsit pe Adjectiv vorbind cu
Pronumele Demonstrativ și cu Atributul Substantival Genitival. Atunci Verbul l-a luat și l-a dus la
Substantiv. Substantivul era foarte bucuros că și-a văzut fiul și a spus:

- Să nu mai mergi niciunde fără să îmi spui!
- Bine, tată!

De atunci Adjectivul își cere întotdeauna voie dacă poate să plece de lângă Substantiv.

Remus Drăguș, clasa a VI-a

Grafică: Rebeca Dragomir, cls.a V-a

LUPTA PĂRȚILOR DE VORBIRE

Era odată un regat condus de un rege numit Substantiv. Substantiv era atât de nehotărât încât nu știa care dintre fii săi va fi urmașul tronului. Cei doi prinți, Pronumele și Numeralul, se zbateau pentru a cuceri inima Măriei Sale. Cei doi fii erau atât de dornici să pună mâna pe regat încât au uitat complet cum e sentimentul de iubire față de familie. Mereu cei doi prinți aveau două fețe, în preajma regelui Substantiv erau buni la suflet și iubitori, iar în fața restului regat aveau inima împietrită și erau sadici.

În preajma regelui mai exista o persoană specială care îl liniștea de fiecare dată când era stresat din cauza prinților. Acea persoană era regina Verb.

Într-o zi, când regele Substantiv și regina Verb erau în aceeași încăpere, dintr-o dată pe rege l-a luat durerea de inimă și a căzut la pat. Cel mai de încredere slujitor al regelui, valetul Adjectiv, i-a fost alături mereu, la bine și la greu, conducătorului regatului. Când valetul Adjectiv a mers la bucătărie să ia de-ale gurii pentru împărat, cei doi prinți s-au strecurat în încăpere și au pus otravă peste mâncare. După ce regele Substantiv a luat o linguriță de mâncare și-a dat ultima suflare. Regele Substantiv, neapucând să-și scrie testamentul a fost îngropat într-un cimitir în apropierea regatului. Cei doi prinți au devenit ultimii moștenitori ai tronului și au continuat să se certe pentru el. Regina verb a ținut în continuare doliu pentru preaiubitul ei soț.

Chiar dacă pierderea suferită le dădea un sentiment de tristețe, peste câțiva ani, cei doi prinți și-au dat seama cât de mult rău au făcut regatului și tatălui lor, iar sufletul lor s-a înșeninat. Ambii prinți s-au căsătorit în aceeași zi. În fața regatului, prinții și-au cerut iertare în genunchi pentru tot răul făcut, toată lumea i-a iertat, iar nunta a continuat pentru trei zile și trei nopți. Regina Verb conducea regatul chiar dacă o mai dorea sufletul din cauza regelui, dar din ziua în care prinții au făcut pasul cel mare față de ei era mai senină, de atunci regatul a fost vesel.

Grafică: Rebeca Dragomir, cls.a V-a

Grafică: Ioana Porumbăcean, cls.a VII-a

Grafică: Salomeea Herman, cls.a VI-a

LUPTA PĂRȚILOR DE VORBIRE

Se auzea, din depărtare, glasul greu și strident al regelui Verb care stătea pe balcon, sprijinit în bastonul său de stejar, cioplit în trecut din generație în generație. În grădina de sub balcon, stătea pe marginea fântânii regina Substantiva gândindu-se la viitor, la ce se va întâmpla cu regatul. În momentul acela, Substantiva simți o mână pe umăr, era a fiicei lor, Adjectiva. Ea veni să o consoleze, spunându-i că totul va fi bine, ea va încerca să le țină tot timpul sus moralul.

În noaptea aceea, regele nu putea să doarmă fiind măcinat de alungarea fiului său. Verbul luă lumânarea de pe noptieră și ieși pe hol. Se îndreptă spre camera Adjectivei, mergând încet pe podeaua care scârțâia. Văzând că nimeni nu deschide ușa a forțat încuietura. Așternuturile erau aruncate aici-acolo prin cameră, iar fereastra ieșită puțin din perete stătea să cadă. Se uită îndelung pe fereastră și începu să lăcrimeze.

În dimineața următoare se urcă pe o scenă de lemn în mijlocul orașului anunțând tot poporul că fata sa a fost răpită și că va oferi o recompensă uriașă. Toți au început să-și pună întrebări și să inventeze tot felul de întâmplări.

Vestea aceasta a ajuns și la urechile adverbului, care stătea într-o colibă izolată, în pădure, o colibă simplă din lemne și paie, cu un horn mic din care ieșea întotdeauna fum alb. Cum auzi ce s-a întâmplat își deschise cutia de la capătul patului din care scoase o pereche de săbii cu lame de argint, pentru a alunga creaturile făurite prin magie, și cu teci împletite din piele de crocodil. Luă trei bani de aur din pușculița sa sculptată de el, își făcu bagajele și porni la drum. Urmări drumul făcut de el până ce nu se mai vedea drumul pietruit. Pentru acesta nu era o problemă, deoarece mama sa era substantiv, avea puteri magice și de substantiv, putea găsi adjectivele sau atributele. În timp ce mergea prin luminiș, a observat în dreapta sa un pronume stând pe buturugă. Pronumele sări în fața lui și se transformă în adverb, deoarece pronumele ține locul unui substantiv, iar personajul nostru era și substantiv. El realizează că trebuie să spună nu violenței, să fie bun cu ce este în jurul lui. Pe loc pronumele se schimbă la loc și îl lăsă pe tânărul războinic să treacă. În timp ce mergea, copacii de pe margini formau o boltă deasupra lui, protejându-l de soare, deoarece simțeau că are un suflet mare și bun. După ore de mers, de după deal se ridică impunătoare cetatea numeralilor, niște mercenari angajați de Complement. Adverbul nostru se ascunde în copac până se făcu noapte. Când prima patrulă ieși din castel, acesta se furișă pe ușă, ascunzându-se în spatele unei statui. Era în sala principală decorată cu mii și mii de bogății. Camera Complementului direct era chiar deasupra lui. Reuși să urce fără să fie văzut de nimeni și rupând ușa cu o lovitură de maestru, intră grăbit. În dreapta lui, se afla prințesa Adjectiva legată cu o funie de scaun iar Complementul direct vroia să fugă cu ea într-o altă ascunzătoare. Amândoi își luară săbiile și se purtă o luptă plină de interjecții și conjuncții. În final, Complementul direct, căzut la pământ, îl lăsă pe Adverb să o ia pe prințesă cu el. Complementul direct își ceru scuze și ceru iertare. Adverbul îi duse pe mercenari să fie întemnițați. Când tatăl său îl văzu realizează ce greșeală a făcut că l-a alungat, deoarece Adverbul vroia să se impună în fața Verbului.

Băiatul a revenit în împărăție ajutându-și părinții cu ce putea. Peste câțiva ani Adverbul ajunsese la conducere făcând regatul mai prosper ca niciodată.

Andrei Ghirita, clasa a VI-a

LUPTA PĂRȚILOR DE VORBIRE

A fost odată ca niciodată, într-un tărâm îndepărtat, un regat. Acel regat era condus de un rege înțelept, pe nume Verb. Acesta avea o regină frumoasă și la fel de înțeleaptă precum regele Verb, regina Substantiva. Ea avea un loc special unde îi plăcea să-și petreacă timpul. Acel loc era grădina castelului care era îngrijită de însăși regina Substantiva. Toți sătenii se adunau pentru a-i admira frumoasa grădină pe care o îngrijea zi de zi.

Într-o zi, regina născu un băiat. Ea își petrecea tot timpul având grijă de fiul ei. Grădina Substantivei rămase neîngrijită mult timp, dar în amintirea ei rămase o grădină cu cele mai frumoase flori.

După douăzeci de ani, Verbul s-a îmbolnăvit atât de tare încât aproape își dădu ultima suflare. Substantiva, știind că putea face un leac, l-a rugat pe fiul lor, Adverbul, să meargă în grădină ei cu flori și să caute o floare cu trei petale roz și două petale galbene, care avea frunzele dintr-o bucată de rubin.

Băiatul plecă spre grădină, cum îi spuse mama lui. Adverbul, mirat deoarece nu mai văzuse acea parte a palatului, se duse încrezător să caute floarea care îl putea salva pe regele Verb. La intrarea în grădină era o poartă veche și ruginită care deschidea intrarea spre grădina Substantivei. Adverbul crezu că va fi o grădină cum nu mai văzuse, deosebită. Când văzu grădina se miră, parcă totul era lipsit de viață și culoare. Băiatul nu își pierdu speranța și începu să caute floarea. După o zi și o noapte se întoarse la palat cu umerii plecați și capul în pământ.

Substantiva, când află această veste merse la prezicătoarea regatului care știa multe leacuri, plante și unde se pot găsi aceste lucruri. Regina se grăbi a doua zi să meargă la femeie pentru a o întreba unde se poate găsi floarea. Femeia îi spuse reginei că floarea se poate găsi într-un loc unde nu toată lumea poate ajunge. Bătrâna îi spuse că fiul ei, Numeralul îl va ajuta pe Adverb să găsească floarea pentru a-l slava pe regele Verb. Substantiva a fost de acord cu propunerea bătrânei. Înainte de a pleca a rugat-o pe regină să își trimită fiul la ea.

A doua zi dis-de-dimineață, Adverbul veni la bătrână. Aceasta îi spuse că, la capătul pădurii de dinaintea râului regatului, lângă cel mai înalt copac va sta o porumbiță care îi va arăta doi cai cu care Adverbul și Numeralul să meargă în căutarea florii.

Cei doi flăcăi porniră în căutarea porumbiței. Când o găsiră aceasta le arăta cei doi cai după care veniră. Caii flăcăilor nu erau niște cai obișnuiți, ei puteau zbura și vorbi.

Numeralul știa ce trebuiau să facă și drumul care trebuia parcurs. Cei doi au mers spre o pădure mai îndepărtată despre care se spunea că adăpostește o vrăjitoare atotputernică, care vrăjise pădurea astfel încât cei care intră să nu mai poată ieși din ea. Calul Adverbului, Interjecția, nu era speriat și chiar dorea să afle cine este acea vrăjitoare. Atunci toți cei patru hotărâră să meargă la așa zisă vrăjitoare.

După ce au ajuns în fața ușii vrăjitoarei, s-au consultat care dintre ei să intre primul, dar până să se decidă ușa casei se deschise. Adverbul și Numeralul intrară în casă, iar Interjecția și calul Numeralului, Prepoziția, așteptară afară. Când Numeralul și Adverbul au intrat în casă s-au așteptat la un loc înspăimântător, dar era un loc frumos, deosebit, iar vrăjitoarea nu era una rea. Ea era dispusă chiar să-i ajute pe cei doi băieți. Aceasta le explică despre pădure și le spuse că nu este blestemată, că totul era doar o poveste. Adverbul începu să-i explice vrăjitoarei de ce au pornit în această călătorie. După toarte cele auzite, vrăjitoarea le spuse flăcăilor că peste mare este un castel din aur care e păzit de un spiriduș care se poate transforma în orice. După ce vor trece de spiriduș, în castel vor găsi o cheie pe care trebuie să o păzească până când în fața lor va apărea un urs. Ursul va încerca să ia cheia, dar va trebui să-l omoare. Ursul atunci se va transforma într-o fată pe nume Adjectiva care vă va spune ce aveți de făcut mai departe.

Cei doi mulțumiră pentru sfaturile primite și porniră spre fată. Când ajunseră la castel făcură exact cum zise vrăjitoarea. Adjectiva merse cu ei până la mătușa sa, care era ceva mai zgârcită, dar fu de acord să le dea flăcăilor floarea în schimbul unui favor. Mătușa Adjectivei îi puse pe flăcăi să facă curat în toată casa. În timp ce ei făceau curat, Numeralul a găsit o hârtie pe care era scrisă o poțiune care putea să vindece orice boală și cel care folosea acest remediu devenea nemuritor. El a crezut că acest remediu îl va ajuta pe rege, dar mătușa i-a explicat că aceste remedii funcționează doar la animale. Mătușa Adjectivei văzând că băiatul înțelese și avea înțelepciunea necesară pentru a nu se opune răspunsului dat de ea, hotărî să le dea floarea căutăată. Femeia le explică ce trebuie să facă cu floarea pentru a putea da licoarea regelui Verb. Ei trebuiau să meargă înapoi la castel și în grădina reginei Substantiva, lângă fântână va răsări un ghiocel. Acel ghiocel le va da o picătură de rouă care trebuie pusă pe floare. Au înțeles ce au de făcut, au mulțumit și au salutat plecând împreună cu caii la castel. După ce au făcut ce trebuia au mers la regina Substantiva, care plângea de bucurie să-și revadă fiul cu leacul pentru tatăl lui. Regina mai avea nevoie doar de Interjecție și Prepoziție ca să-i aducă două ramuri de vâsc de pe cel mai înalt munte cu care va putea amesteca licoarea.

Toți erau emoționați pentru ce urma să se întâmple. După ce îi dădură verbului medicamentul el începu să-și revină. Verbul se simțea din ce în ce mai bine iar cei doi băieți povestiră prin ce au trecut. Regele îi răsplăti pe Numeral, pe mama acestuia, pe vrăjitoare, pe Adjectiva și pe mătușa ei. Cei doi cai au rămas ai flăcăilor. După această întâmplare regele a dat o petrecere în care a fost invitat tot regatul și au sărbătorit trei zile și trei nopți și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Rebeca Dragomir, clasa a VI-a

ALT FEL DE REȚETE

Ingrediente:

20% curățenie (salată verde)

15% respect (roșii)

5% adevăr (ulei de măsline)

25% seriozitate (castraveți)

10% concursuri (mozzarella)

15% ore distractive (ardei)

5% pauze mai lungi (sare)

5 % ateliere (piper)

Mod de preparare: Se spală curățenia, respectul seriozitatea și orele distractive. Respectul și seriozitatea se feliază și se pun într-un bol. Curățenia și orele distractive se omogenizează într-un sos delicios și se pun peste salată. Se adaugă pauze mai lungi și ateliere peste legume și se amestecă. După ce s-a amestecat, se adaugă concursurile răzuite. Peste concursuri se pune adevărul.

Poftă bună!

Alin Rogojan, clasa a VI-a

Vă scriu o rețetă despre școala perfectă:

Eu mi-aș dori ca școala mea să aibă profesori care să fie indulgenți, să explice cu multă răbdare și bună-voie lecțiile iar elevii să fie civilizați și respectuoși cu toată lumea.

Elevii să aibă condiții optime pentru a se dezvolta atât mental cât și fizic. Pentru a se dezvolta mental am avea nevoie de cabinete și săli de clasă bine dotate. În școala mea să se afle cabinet de informatică, de fizică, de chimie, de desen, multimedia, de engleză, de matematică și să fie curățenie deplină atât în băi cât și în sălile de clasă.

Pentru a ne dezvolta fizic am avea nevoie de terenuri de sport mari, săli de sport și două piscine de înot care să aibă antrenori de înot pentru elevii care nu știu să înoată, iar cursurile să fie gratuite și piscinele să fie bine dotate cu lucrurile necesare.

Ca să fie o ambianță și mai plăcută să fie locuri amenajate și ferite de mingile elevilor și să fie o grădină mare cu flori multicolore și înmiresmate și să fie peste tot copaci de magnolie.

Mi-ar plăcea ca toate aceste lucruri să fie realizate și în școala noastră.

Emilia Sava, clasa a VI-a

Grafică: Salomeea Herman, cls. a Vla

Grafică: Ioana Porumbăcean, cls.a VII-a

Pasiunile mă definesc

Este si acesta un sport, sau mai bine zis un alt mod de a face sport.

Și-am să vă povestesc despre ce este vorba. Totul s-a petrecut înaintea vacanței de iarnă, când mă gândeam neconținut cum aș putea avea și eu o armă de airsoft, din acelea cum văzusem și pe Google.

Prietenul meu, David, mi-a alimentat dorința de a avea o asemenea armă. El are două: un AKM, o pușcă de toată frumusețea și un pistol Colt M1911 pe care-l cumpărase recent. Aceste arme au o precizie destul de bună pentru amatori. David mi-a povestit că în paralel cu ședințele de tragere s-a antrenat și pe calculator jucând diferite jocuri care-ți îmbunătățesc reflexele, ca de exemplu „World of Tanks”, unde fiecare participant avea la dispoziție un tanc cu care intra în luptă. Jucătorul trebuia să lupte, să reziste, să nu fie doborât o perioadă oarecare. Echipa care distrugea toți inamicii sau captura baza inamică era învingătoare.

Fiind fascinat și eu de toate acestea i-am povestit mamei mele și i-am spus că-mi doresc și eu o astfel de armă. Există un magazin specializat în orașul nostru de unde se pot achiziționa aceste arme și consumabile. Mama n-a fost prea încântată de această idee, dar văzându-mă că-mi doream așa de mult, mi-a spus că mi-o cumpără cu condiția să iau note mari la teze și să nu trag în animale. Eu m-am ținut de promisiune și astfel, înainte cu o săptămâna de Crăciun, am primit ceea ce-mi doream.

La magazin am cerut sfatul domnului vânzător. Acesta mi-a arătat o armă, era un pistol G23 pe care în cele din urmă l-am cumpărat. Bineînțeles c-am cumpărat și gloanțe și o țintă specială de tragere. Când am ajuns acasă, mă aștepta vecinul meu, nerăbdător să tragă și el cu acest pistol. Mi-am aranjat meticolos ținta, am fixat distanța optimă de tragere și-am început distracția.

Am tras în acea zi până s-a întunecat și, după cum i-am promis mamei, nu voi trage niciodată în păsările sau alte animale. De fapt, eu nu trag pentru a face rău cuiva, scopul este să-mi verific precizia atunci când țintesc. Eram tare bucuros că mi-a luat acest cadou!

Alex Florian, clasa a VI-a

Călătoare în lumi paralele

Ultimul om de pe pământ

Era o zi de decembrie. Soarele se pregătea să părăsească bolta cerească cu lumini roșiatice orbitoare, totul în jur era pustiu, un mare întins nepopulat, oriunde te uitai vedeai doar rămășițele caselor care mai demult triumfau. Acum totul era scrum.

Undeva, în depărtare, se zăreșa un om golaș, întins pe pământul rece mai mult mort decât viu, era singura vietate încă în viață de pe tot mapamondul, restul s-au prăpădit.

Nici el nu știe cum a ajuns acolo, de ce totul era pustiu și cum de zărește atâtea ruine în jurul lui. Dintr-o mișcare omul se ridică și începu să cutreiere pustietatea care-l înconjură. Căuta haine căci era gol, căuta mâncare căci era înfometat, căuta răspunsuri căci era nedumerit, dar nimic... peste tot pustiu, nu era nici țipenie de om, sau vietate care să-l înconjoare. Își dădu seama că fără hrană și haine era imposibil să supraviețuiască așa că începu să cutreiere pustiul ce-l înconjură.

După ce exploră nimicul înconjurător, dădu peste rămășițele unui mic magazin și căută din ceea ce rămăsese în urma potopului, orice obiect ce putea să-l ajute să supraviețuiască, hrană și veșminte.

După ce-și potoli foamea și-și acoperi trupul, căută de un loc unde să stea, nopțile de decembrie într-o pustietate, fără pic de confort, nu puteau decât să fie cele mai neplăcute momente din viața lui, dar trebuia să se adapteze, era singura lui variantă.

Era ca un om primitiv care începea totul de la zero, care nu avea nimic și pe nimeni care să îl ajute sau să îl informeze. Cum stătea el pe gânduri, inima i se umplu de durere când se gândea ce s-ar fi putut întâmpla cu rudele și apropiații lui....

Încercă să acopere ruinele cu ramuri și stuf și-și făcu un foc care să-i țină de cald, dar mai avea atâtea întrebări la care încă nimeni nu-i răspunde: cum ajunsese acolo și ce s-e întâmplase cu restul oamenilor și viețuitoarelor? La aceste întrebări putea doar el să-și răspundă. S-ar fi putut întâmpla orice cât timp el căzuse în somnul adânc, poate un cutremur care a înghițit totul în calea lui, sau poate o furtună care măturase totul... dar acestea erau întrebări la care nu va primi niciodată răspuns.

Omul nu putea decât să aștepte ce va urma să fie și să spere că într-o zi va afla cum au pierit toți oamenii de pe pământ.

Voprohal Larisa, clasa a VIII-a

Grafică: Ioana Porumbăcean, cls.a VII-a

Călătoare în lumi paralele

Dezvăluie ce-i în jurul tău

Razele arzătoare ale soarelui pătrund prin geamul cristalin al camerei. Suntem încă în luna mai, timpul și școala nu îmi permit să trăiesc cu adevărat această zi minunată. Mă frământă gândul că trebui să stau în casă într-o astfel de zi. Miile de idei își fac apariția în fața mea. Îmi amintesc lunile de vacanță petrecute vara trecută. Oamenii stau în casele răcoroase. Doar un suflet de copil poate privi această zi ca fiind ziua perfectă pentru oricine.

Stând în fața cărții din când în când îmi strecor ochii prin perdeaua care atârnă în fața geamului prin care razele strălucesc ajungând pe pereții albi ai încăperii și am impresia că am ajuns într-o lume de vis. Geamul cuprins de razele solare, pereții strălucitori, păsărele care și fac apariția pe bolta senină sunt semnele exacte ale sosirii verii. Soarele ca o minge de foc, razele acestuia încep să încălzească din ce în ce mai mult. Mi-aș fi dorit să fiu liberă ca o pasăre. Să pot zbura și să mă las purtată de vântul care adie de mai puțin de cinci minute. Uitându-mă lung la pasărea care se ivi dintr-o dată, mi-am dat seama că nu e plăcut să fii liberă aidoma unei păsărele deoarece ele se luptă cu toată natura pentru a supraviețui, fie cu vântul care le îngreunează zborul, fie cu soarele care le topește cu căldura degajată de razele puternice ale acesteia sau pur și simplu cu aerul care se schimbă în fiecare clipă.

Terminându-mi temele mi-am dat puțin timp să mă gândesc la ceea ce mi s-a întâmplat. Mi-am dat seama că trebuie să ne facem timp pentru toate, dezvăluind astfel tot ce este în jurul nostru. Ziua aceasta a fost minunată, încărcată cu toate frumusețile vieții.

Petra Jetko, clasa a VIII-a

Grafică: Ioana Vitok, cls.a VIII-a

Călătore în lumi paralele

Toate împreună alcătuiesc un întreg

După o zi geroasă, învăluită în mistere am adormit cu greu în patul pufos și călduros. Am dormit probabil câteva minute sau poate chiar și ore, când deschizându-mi ochii eram într-o lume diferită. Camera și patul nu mai erau. M-au cuprins mii de luminițe albe care mi-au dat o senzație orbitoare. Mi-am șters ochii după care am pornit la o plimbare să pot dezvălui misterul în care mă aflu. Făcând câțiva pași am observat că acea alee era fără capete. Era o linie nemărginită. În jurul acestei alee se afla o pustietate. O lumină orbitoare a apărut pe bolta cerului întunecat. În urma acestei alee au apărut sute de stele care scânteiau foarte frumos. Continuându-mi drumul am găsit ceva foarte interesant, o ușă care era situată în dreapta aleei. Deschizând această ușă am intrat din nou într-o lume tainică, care spre opusul celeilalte se afla într-o beznă de unde mi se părea că nu mai pot ieși. Înfricoșată și supărată, spre mirarea mea, am găsit ușa prin care am intrat în această lume. Ajungând din nou în lumea înconjurată de sutele de stele m-am așezat și m-am gândit ce aș putea face. Eram atât de singură. Pe spațiul în care mă aflu s-a lăsat un aer rece și umed. Peste câteva minute ridicându-mi privirea spre bolta cerului am văzut stelele care se mișcau dintr-o parte în alta. Ceva luminos se apropia de mine, mi-a șoptit doar un cuvânt, „război”. În acel moment privirea mi s-a oprit pe stelele care se agitău din ce în ce mai mult, unele cădeau și dispăreau. Locul multor stele îl prelua acum ceva mare și luminos. După scurt timp mi-am dat seama că acesta este farul nopții, luna. Fiind curioasă, am deschis din nou ușa care ducea spre lumea cealaltă, dar acum și acolo se aflau stele. Mi-am dat seama că cele două lumi s-au unit și au alcătuit împreună una mare și minunată. Văzând că totul s-a calmat m-am așezat și am adormit. Când mi-am deschis ochii eram în patul mult dorit. Ajunsă în cameră m-am repezit la geamul aburit să pot realiza dacă chiar am ajuns acasă. Uităndu-mă prin geam am observat liniștea care cuprindea totul. Ușurată m-am pus din nou în pat și mă întrebam dacă toată această poveste să fi fost doar o iluzie? Un vis, un coșmar pe care nu l-aș mai putea trăi încă o dată? Privind spre geam am văzut o stea căzătoare. Din acel moment am început să mă întreb de unde vin aceste stele și cum cad din cerul nesfârșit. Am dezvăluit că toate împreună alcătuiesc un întreg.

Petra Jetko, clasa a VIII-a

Călătoare în lumi paralele

Refugiu între stele

„Înțelege că înlăuntrul tău există un al doilea univers, mai mic, un soare, o lună și stele.”

Era o seară frumoasă. Noaptea ieșise să vâneze pe armăsarul ei negru, iar lunga coamă de nori a acestuia flutura în vânt. Am stat la geam privind luna și lumina acesteia care era ca o sculptură. Iată cum stau nenumăratele stele strălucind într-o ordine asemănătoare unui imn viu, scris cu lumină. Părea ca și cum străzile ar fi fost absorbite de cer, iar noaptea era peste tot în văzduh, stelele fiind felinarele de stradă ale eternității.

În liniște, una câte una, pe cer înfloreau frumoasele stele, florile de nu-mă-uita ale îngerilor. Am găsit metafora pentru cerul de noapte: „un trilion de asteriscuri și nici o explicație”. Nu știu nimic cu certitudine, dar vederea stelelor mă făcea să visez. Frumusețea cerului mă copleșea și îmi doream ca timpul să înghețe, dar noaptea umblă cu luna în mâna sa, iar timpul trece... Este unul din cele mai amare adevăruri ale vieții faptul că ora de culcare vine deseori chiar atunci când lucrurile încep să devină mai interesante, dar totuși eu nu mă las prinsă de somnul care insistă. Încep a mă gândi în continuare la asemănarea oamenilor cu a corpurilor cerești, deoarece noaptea este mâna gândurilor.

Stelele și planetele se nasc din praf stelar, heliu, hidrogen plus alte gaze stelare. Într-un asemenea mediu s-a format și soarele nostru, evident împreună cu planetele sale, în urmă cu aproximativ 4,6 miliarde de ani. Prin urmare și noi, asemenea planetei noastre, suntem făcuți din praf stelar, deci în interiorul fiecăruia dintre noi strălucește un întreg univers, cu miliardele și miliardele sale de stele.... Desigur în Univers există și materie întunecată; depinde de fiecare ce cale alege să urmeze în viață, pentru că stă în puterea fiecăruia să-și aleagă propriul destin și drumul pe care-l va urma, astfel încât universul său interior să nu-și piardă niciodată din strălucire.

Alexandra Todika, clasa a VII-a

Grafică: Rebeca Dragomir, cls. a V-a

Călătoare în lumi paralele

Cavalerul lunii

O privire... doar o privire din spatele geamului aburit, un cuvânt banal, dar care ascunde o întreagă poveste.

În amurg, un stol de-naripate se arată și dezvăluie un vechi călăreț pe un roib negru ca tăciunele. La căderea întunericului chipeșului cavaler i se întinde mantia presărată cu praf de stele și îmbalsămată în rouă.

Galopând agale în lumina lunii, până la fântâna magică pentru a-și adăpa roibul însetat cu apă ca mai apoi să se-nalțe nevăzut în bezna infinită către regatul său ascuns între nori pentru eternitate.

Anda Porumbăcean, clasa a VII-a

Grafică: Anda Porumbăcean, cls. a VII-a

Călătoare în lumi paralele

Gânduri captive

Fiecare pas cu care înaintez e urmat de alți trei pași înapoi, le vorbesc picioarelor mele, dar ele nu mă ascultă. Mă simt atât de departe de realitate... atât de departe.

Dar la ce se rezumă această realitate? E o lume plină de străini, cel dintâi sunt eu. Realitatea e o lume țesută după tipare de demult, înveșmântată într-o robă atrăgătoare, dar anostă și mediocră. Nu-mi găsesc locul printre oameni! Cum e așa ceva posibil? De ce toți îmi sunt atât de familiari, dar eu nu pot recunoaște pe nimeni? Mă simt suspendată de o lume care îmi aparține dar mă respinge... respingerea e reciprocă.

Deja mi-am luat rămas bun, nu mă mai întorc. Cine ar putea primi un alt călător rătăcit? Aș putea făuri o carte a minții mele. Aș putea crea o lume care m-ar primi cu brațele deschise. Și totul ar fi cum aș dori eu să fie. Aș putea fi regina unei armate de cuvinte. Simt puterea creatoare cum trece prin venele mele, prin mâinile mele, o simt... de parcă ar fi un frate rătăcit întors acasă, mi-a fost dor de el.. atât de dor!

Să visez la o astfel de lume ar însemna să visez la absolut. Iar a visa la absolut înseamnă a porni într-o a călătorie fără cale de întoarcere.

Ioana Porumbăcean, clasa a VII-a

Jurnalul

În sfârșit le văd! Sunt atât de multe! Ochii mei nu le pot cuprinde pe toate, sunt atât de multe, iar universul e așa de mare!

Ce n-aș da pentru o atingere, doar o singură atingere! Să le privesc, să le admir... nu îmi este de ajuns, flacăra cunoașterii s-a aprins și încetul cu încetul mă arde... Cineva a dat foc mantiei întunecate, flăcările de necontrolat au apus, iar acum pe boltă domnesc doar mici scânteii. Ce frumos patinează în întuneric, cât de grațioase și plăpânde sunt și cât de lin plutesc... sunt atât de libere, nimeni nu le îngrădește, ele dau viață cerului, îl scaldă în lumina lor atât de pură și albă! O atingere, doar o singură atingere.

Te rog, jurnalule, spune-mi că mă înțelegi, căci eu, de multe ori, nu.

Ioana Porumbăcean, clasa a VII-a

Călătoare în lumi paralele

În căutarea sinelui ascuns

Literă după literă, cuvânt după cuvânt, mâinile mele vibrând precum corzile unei harpe desprinse din mâinile catifelate și imaculat de albe ale sufletelor divine, le aștern delicat pe o banală foaie de hârtie.

Cu fiecare cuvânt scris sunt cu un pas mai aproape de această lume, a creației, a închipuirii. Într-adevăr este nouă pentru mine dar sunt gata să-i trec porțile și să îmi plec capul sub bolta-i grea de cleștar, sunt gata să o explorez și să pătrund în labirintul nesfârșit al cunoașterii. Scriu, scriu neîncetat, nu sunt capabilă să mă opresc deoarece odată ce stiloul meu nu mai sătură hârtia însetată de cuvinte, totul s-a terminat, gândurile mele nu mai primesc alinare iar grandioasele porți ale noului meu tărâm se închid... deci am continuat să scriu, iar, treptat, gândurile mele îmi arată o siluetă încețoșată, erau chiar eu purtând în mâini cheia ce urma să îmi deschidă orizontul. Atunci nu am realizat cu adevărat ce povară se ascunde în spatele acelor coperte groase. Atunci, în acel unic moment, mâinile mele atingeau pentru prima dată imensele coperte ale unei cărți. Atunci fusese plantată dragostea pentru literatură ce avea să crească și să înflorească precum o floare.

Acum știu că datorită cuvintelor, gândurile mele au în sfârșit glas și că datorită lor și universului din care provin nu sunt doar o altă marionetă a destinului. Am încredere în cuvinte!

Ioana Porumbăcean, clasa a VII-a

Grafică: AndaPorumbăcean, cls. a VII-a

Grafică: Anda Porumbăcean, cls. a VII-a

Călătoare în lumi paralele

Grafică: Ioana Porumbăcean, cls. a VII-a

Călătoare în lumi paralele

Visul meu de-o noapte

Ascult cântecul ei, atât de perfect, atât de natural... fiecare picur de apă plătând și cristalin care se prelinge pe fereastra mea mă îndeamnă să ascult la nesfârșit... Simt povara gândurilor mele, gânduri ce mă încătușează în propria minte.

Mi-am culcat ușor pleoapele și mi-am descuiat porțile fragile ale minții lăsând cântecul ei, al ploii, să mă călăuzească pe tărâmul închipuirii... gândurile mi se topeau încet unul câte unul. Nimic nu mai este real, priveam imensul cerc de argint ciobit și lustruit cum plutea pe o mare nesfârșită de stele ce păreau doar op pulbere magică, albă și imposibil de atins. Înainte să îmi cobor ochii de pe cer, un cerb precum un cavaler misterios păși agale în luminiș lovindu-și coarnele falnice și puternice de crengile copacilor. Îl priveam ca pe o umbră ștersă înaintând grațios. În jurul său natura dansa, florile își descuiau cuferele colorate și parfumate, simfonia greierilor răsuna în tot luminișul cinstind venirea maiestuoasei creaturi, iar licurii precum niște felinare îi luminau drumul. Veni în fața mea, scuturându-și coarnele și lăsând să cadă la picioarele mele o cheiță argintie, fină și delicată. Fără un alt gest plecă și luă odată cu el și viața creaturilor din jurul său.... Privindu-i silueta dispărând în necunoscut am realizat ce țineam eu de fapt în mână. Tainica creatură îmi dăruise cheia universului imaginar.

Cu acest gând mi-am deschis ochii, tristă, deoarece știam că a fost totul un produs al închipuirii mele, însă privindu-mi mâinile am realizat că fragila cheiță mi se odihnea în palmă, eu dețineam controlul...

Ioana Porumbăcean, clasa a VII-a

Grafică: Ioana Porumbăcean, cls. a VII-a

Călătoare în lumi paralele

Povestea regelui fără coroană

Anii sunt doar un număr... ei doar ne arată amprenta timpului asupra noastră. Căci timpul, de multe ori, trece pe lângă noi grațios și înșelător precum o vulpe. Zilele trec una după alta și nimic nu se schimbă, dar când te întorci și arunci o privire în spatele tău, totul e nou.

În lumina de aur a apusului regele toamnei își așterne agale pasul. Prin oglindirea luminii, bogate în spuză norilor, înaripatele se năpusteau și vâlul lor subțire de cenușă se prelinge ca o atingere de foc pe boltă, parcă potolindu-și setea de albastru. Și regele le admira în toată libertatea și infinitatea lor. Din cununa lui, frumoasele podoabe stacojii ale toamnei, odată cu posesorul lor parcă trăiesc magia sezonului. De ce să cauți fericire orbește în altă parte? De ce să o cauți când ea se odihnește chiar aici, în inima mândrilor cavaleri ai codrilor, în pletele înmiresmate ale vântului și în piesele marelui puzzle arămiu? Dar tot ce e frumos cândva își va găsi sfârșitul, va deveni o amintire sau, chiar mai rău, va fi uitată... purtată în cele mai întunecate cotloane ale minții omenești, sigilată și azvârlită în negura uitării, căci mai mare e durerea de a retrăi clipe minunate și de fi conștient că ele nu se vor mai întoarce.

Odată cu amurgul, la plecarea luminii, și regele îngenunchează sub spada iernii, căzându-i pradă, iar sufletul lui își adună aripile și se face nevăzut căci moartea se apropie iar pașii ei nu se aud... decât la mine în suflet. Acum, de mult uitat, regele se odihnește pe un pat de pietre, fără o casă și fără o coroană.

Anda Porumbăcean, clasa a VII-a

Grafică: Anda Porumbăcean, cls. a VII-a

Călătoare în lumi paralele

Călătoare în lumi paralele

Atâta liniște pretutindeni încât neclintirea amurgului părea o încordare... priveam marea glob de lumină cum își anunța plecarea asemenea unui actor care la sfârșitul piesei de teatru face o plecăciune și părăsește scena lăsând în urma sa un ropot de aplauze.

În cele mai întunecate colțuri ale cerului se iveau timid câteva stele, împodobind bolta asemenea pișturușilor pe chipul omenesc. Ramurile copacilor dansau în lumina pală făcând un minunat joc de umbre. Îmi plăcea să mă plimb în serile frumoase, precum aceasta, să mă plimb și să-mi limpezesc mintea. Odată chiar am găsit o pietricică, perfect rotundă. Am păstrat-o, o am și acum, atârnată de un fir gros de ață, fir care mă leagă de această lume ireală. Sub acest peisaj e greu să-mi țin gândul în frâu, să nu-l las să zboare, să se rătăcească prin lume. Îmi este teamă să-l las să plece, să se îndepărteze, căci odată ce va părăsi această lume nu se va mai întoarce niciodată și odată cu el, și eu, cu fiecare clipă care se scurge, sunt tot mai aproape de a trece granițele lumii reale, sunt tot mai aproape de hotarele nestatornice ale lumii ireale.

Anda Porumbăcean, clasa a VII-a

Grafică: Anda Porumbăcean, cls. a VII-a

Călătore în lumi paralele

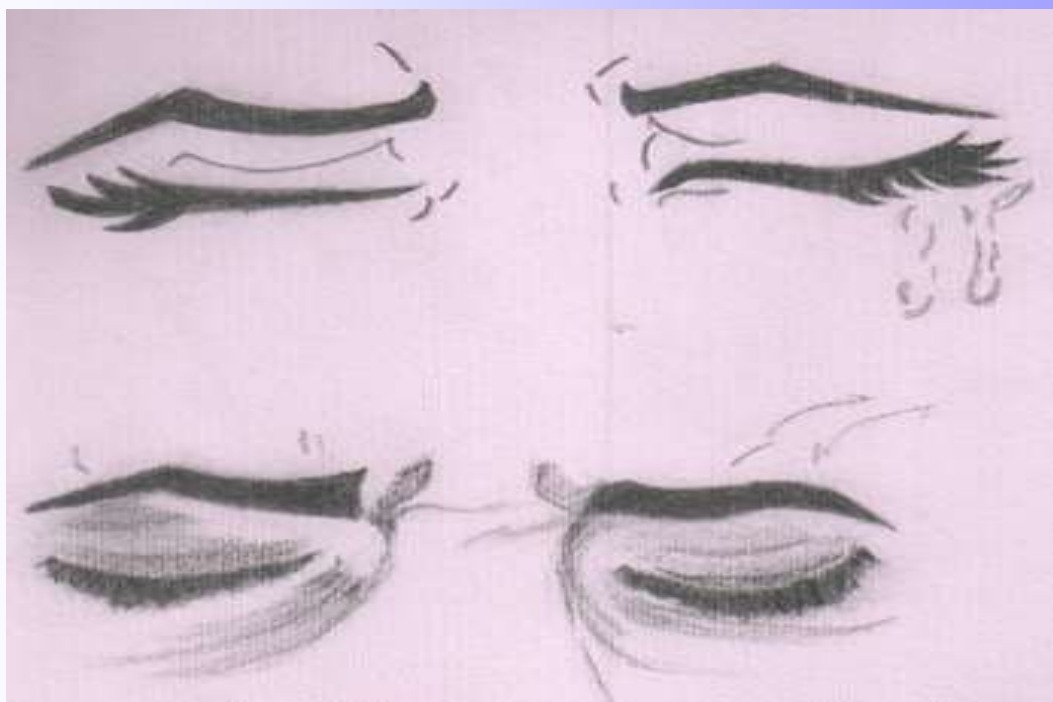
Plăpânda scânteie de viață

Tânjeam după atingerea ei, o atingere atât de caldă și duioasă! Am atins-o, iar acum simt fiecare cută ce-i străbate învelișul moale și catifelat de piele brună. Acolo, dincolo de paginile vechi și îngălbenite de trecerea timpului, este o altă lume, o lume ce nu mă așteaptă doar pe mine. Paginile ei foșnesc, cântă neîncetat. Litere și litere se înlănțuiau și dansau mândre pe fiecare pagină străbătută de privirea mea dornică și însetată de cunoaștere.

Ce suflet pur și ce inimă de lemn se ascund în spatele acestor legături nesfârșite de cuvinte. Acolo, îngropat adânc în timp, există un suflet, o mică și plăpândă scânteie ce ia foc și arde neîncetat în mâinile tale, în mâinile mele și în mâinile oricui o ține cu blândețe și îi mângâie filele de fiecare dată când trece la pagina următoare.

Simt freacăta vieților cusute alături de aceste coperte, vieți trăite cândva în timpuri de mult uitate, ce au îngălbenit, s-au învechit și au fost înecate în pulberi de praf precum paginile ce le cuprind. Aud inimi ce au bătut cândva, pentru ultima dată, fie ele triste sau fericite. Ea poartă pe aripile sale fiecare lacrimă de dor, fiecare suspin de tristețe, fiecare surâs și fiecare zâmbet timid ce îi căptușesc povestea. Iar atunci când paginile ei se vor desprinde, se vor rupe și vor fi pierdute, povestea va mai fi acolo așteptându-te să aprinzi acea plăpândă scânteie de viață.

Ioana Porumbăcean, cls. a VII-a

Grafică: Ioana Porumbăcean, cls. a VII-a

Călătoare în lumi paralele

Versuri umede

Privesc cum picurii grei ai ploii se preling pe geamul ferestrei mele, luminile orașului, care se reflectă prin ei, scaldă fereastra în nuanțe vii și colorate.

Este atâta liniște, cu toții ascultă... ascultă cântecul ploii, care răsună prin toate cotloanele orașului. Această artistă a sentimentelor trezește în sufletele noastre amintiri și trăiri ce le credeam demult pierdute și îngropate adânc în cufărul uitării. Permite-i să îți sărute dulce fruntea cu picurii ei albi de cristal, permite-i să îți deschidă sufletul și să ți-l ușureze de povara gândurilor și a amintirilor ce îți apasă umerii și îți sfâșie sufletul, lasă-te purtat de cântecul ei atât de tandru și armonios pe tărâmul închipuirii... pierde-te în necunoscut.

Și deschide-ți ochii doar pentru a simți pacea cu care te-a recompensat în schimbul ascultării cântecului ei drag.

Ioana Porumbăcean, clasa a VII-a

Grafică: Ioana Porumbăcean, cls. a VII-a

Călătoare în lumi paralele

Creatorul se trezește!

Totul începe cu un strigăt ce se aude în ecou, îmi văd stiloul, iar strigătul devine brusc o melodie caldă și blândă precum corzile unei harpe desprinse din mâinile sufletelor divine, ușoară precum inima mea și limpede, precum gândurile mele. Iar la rândul ei melodia se transformă într-o șoaptă ce-mi bucură auzul, se aude mai încet... și tot mai încet până ce se confundă cu liniștea din jur, se contopesc, tins... devin unul și

Creatorul se mult timp penița sa din noi chipul duios ore, zile și toate contează nimic, a întors acasă și nu ciodată.

Stiloul și-a suflete de cerneală bolta argintie a peniței și mi s-a părut că lui un înger coboară până și sărută hârtia. gravate cuvintele na". Poate e instinct. Poate e doar un gând nu. Poate e scris în

nu, dar am sentimentul că acele cuvinte vor fi păstrate în inima foii. Creatorul își continuă munca, lasă jos bariera existenței noastre, creează dincolo de hotarele realității, dincolo de hotarele imaginației și brusc, am impresia că nu mai există nici zi, nici noapte, nici cer, nici pământ, nici bine, nici rău, nici viață și nici moarte. Totul e o fantezie, e un labirint, te pierzi ușor iar când într-un sfârșit apare drumul cel bun, descoperi că e cu totul unul nou. Căci asta face creatorul, îți creează o lume în care să rămâi pe vecie, problema nu e că nu poți pleca, problema e că nu dorești.

Cu greu mi-am adus aminte să cobor de pe scena a cărei reflectoare mă orbeau pentru a mă trezi în scaunul rece al biroului, cu stiloul ce se odihnea în inima foii... pentru totdeauna.

sunt greu de dis- același sunet.

trezește! După elegantă mângâie al foii. Minute, pierdute, nu mai acum creatorul s- va mai pleca ni-

început dansul, iau naștere sub ței sale. Am cli- din înaltul ceru- ușor precum o În inima foii erau „pentru totdeau- tul, poate nu. fugar sau poate stele sau poate

Anda Porumbăcean, clasa a VII-a

Farmecul iernii

Se apropia Crăciunul, dar iarna parcă vrea să întârzie pe meleagurile noastre. Aștept cu nerăbdare ca primii fulgi de nea să-mi bată la geam, să simt magia sărbătorilor care se apropie. Aș dori să fie ca-n poveștile acelea în care totul este acoperit în jur cu o pătură albă, moale și pufoasă de zăpadă, becuțele să strălucească la geamuri în mii de culori, ghirlandele să troneze la fiecare ușă și să te îmbie mirosul de brad proaspăt cu o mulțime de cristale sclipitoare care în jocul lor zglobiu sunt parcă niște fluturași pe care nu reușeam să-i prind.

Și în sfârșit iarna și-a intrat în drepturi, iar Crăiasa Zăpezilor a ajuns aducând cu ea norii cenușii așternând peste tot o dantelă plină de cristale fine și strălucitoare. M-am bucurat tare mult dar parcă a fost un vis și visul acesta s-a spulberat atât de repede deoarece vacanța s-a sfârșit.

Ninsoarea își revine și un val de fulgi de nea se îngrămădesc în văzduhul înghețat, plutind și așezându-se în liniște pe covorul de nea deja format. Iarnă, ești cel mai frumos vis al meu, farmecul și magia sufletului meu...

Carina Bagi, clasa a VIII-a

Primăvara

Norii gri și cenușii au tras cortina scenei în care se oglindeau văzduhul infinit, conturându-se sub o aură divină și angelică căpșoarele gingașe ale vestitorilor primăverii. Globul de foc al unei raze, schițat asemenea arșițelor fierbinți, și-a coborât mantia oglindită în strălucire și blândețe peste întreaga lume, astfel azurul nemărginit ne îmbie să dansăm pe ritmurile semantic parfumate ale florilor multicolore împânzite pe covorul verde. Odată cu apariția noului anotimp întreaga natură s-a trezit la viață din somnul adânc ce părea să fie etern. Pe bolta cerească se profilează apele susurânde care dau glas, transformând întreaga liniște de doliu într-un imn al .... în care predomină glasul pueril care se..., făcându-l să răsune într-un ecou peste întregul tablou schițat prin intermediul culorilor calde care se împletesc cu frumosul, rodind în filtrul noului anotimp presărat de miresmele dulci de primăvară. Primăvara, pentru sufletele omești, este un adevărat mărtișor care umple întotdeauna golul cu lumină aurie în sufletele tinere și cele răvășite, întrucât fiecare surâs este o mulțumire zugrăvită pentru sosirea mănunchiului strălucitor al razelor de soare care se răsfire din înalt.

Ioana Vitok, clasa a VIII-a

Feerica câmpie

Câmpia care mă-nconjoară pare interminabilă. Galbenul crud al lanului de grâu a înghițit cuprinsul. Culoarea pală a ajuns până la linia orizontului și amenință să pună stăpânire asupra boltei cerești. Din loc în loc, dâre lungi brăzdează ogorul și dau impresia unei poteci spre infinit, ai crede că urmând aceste poteci ai putea atinge norii pufoși care au năvălit peste cerul albastru. Un miros proaspăt venit de la vegetația care înveselește pământul îți umple ochii cu frumusețea peisajului și te îmbată cu mirosul proaspăt al ierbii tăiate. În câteva luni rodul se va așterne, grâul se va face spic, iar verdele gălbui al pământului de acum va deveni galben auriu. Câmpia se va transforma într-un covor de aur care va aștepta în tăcere să fie cutreierată de gospodarii harnici.

Un vânt molcom și timid adie ușor peste plantele ce se ridică spre cer. Firele gălbui de grâu se mișcă în bătaia vântului și din când în când se mai lasă ușor la pământ în urma adierii, toată câmpia dansând armonios. Când vântul încetează, totul din jur încremenește, iar dacă din când în când câte o pasăre nu ar brăzda cerul am putea crede că timpul stă în loc.

Calmul naturii și liniștea ei sunt atât de profunde încât îți poți auzi inima bătând.

Privind pentru mai multe minute în șir acest tablou simți cum trupul și mintea ta se scufundă în natură.

Larisa Voprohal, clasa a VIII-a

Grafică: Anda Pombăcean, cls.a VII-a

Flacăra stacojie

Privesc nesfârșita scânteie de lumină cum părăsește bolta cerească. Dealurile și falnicii brazi sunt precum porțile unei închisori după care fusese încătușat mândrul soare.

Înainte de a săruta pământul umpluse văzduhul de lacrimile sale aprinse. Gândurile îmi erau îngreunate de povara amintirilor. Privind toate acele tonuri de crem, crem pal, ruginiu și oranj nu mă puteam gândi decât la cum începuse totul și la cum speranța la o zi mai bună s-a stins precum flacăra unei lumânări... Îmi amintesc totul atât de clar, silueta mea pășind tulburată printre rămășițele ce fuseseră odinioară bătrânul codru, crengile falnicilor străjeri atârnavu uscate și fără vlagă, nici cântecul suav al păsărilor nu mai răsuna. Ici-acolo flăcări abia văzute încă mai ardeau vegetația deja uscată. Era precum timpul s-ar fi oprit în loc, priveam sărmanele trunchiuri, fără viață, întinse pe pământul negru ca tăciunele. Simțeam pădurea plângând, plângând de frig și de tristețe și mă prăbușeam sub greutatea lacrimilor sale, totul pierise....

Acum doar câteva licăriri stacojii mai străbat largul cerului, discul de foc se stinse și el odată cu amintirile codrului.

Ioana Porumbăcean, clasa a VII-a

Grafică: Ioana Porumbăcean, cls. a VII-a

Potoliți-vă setea de albastru

Cea mai avară fiică a bătrânului an se apropie și în drumul său nesfârșit ia viața plăpânde-
lor frunze pentru a-și țese cu dibăcie covorul după care tânjesc atât de mult surorile sale.

La ordinul său, mărețe umbre întunecate, acoperite de vălul lor de cenușă străbat orizontul
împietrit pentru a-i vesti sosirea. Lumina de aur ce odinioară însuflețea până și spuza norilor a
fost alungată de călăreții neînfricați ai cerului ce odată își adună aripile și suflă! Suflă totul din
calea lor doar cu o atingere rece, o atingere ce vestește sfârșitul. Calcă din ce în ce mai apăsat pe
pământul reavăn... este mânioasă, tânjește atât de mult după culorile sale, după tristețea și frica
ce, cu doar câteva anotimpuri în urmă, o impunea cu atât de multă ușurință. Nori fumurii și grei
se năpustiră pe bolta cenușie lăsând-o fără suflare. Prețioasele lacrimi ale lui septembrie căzură
după atât de mult timp în care îi arse nestăpânit gâtul și se risipiră pe covorul rece al toamnei pre-
cum un fir de argint pentru a-l coase. „Potoliți-vă setea de albastru!” se adresă ea ființelor de pre-
tutindeni cu un zâmbet triumfător ce aveam impresia că era cusut pe chipul ei.

Însă nici vorbele sale impunătoare, nici pașii săi nu se aud.... Decât la mine în suflet...
Îmi îngăduie doar mie să o privesc? Să o ascult? Să o simt?

A sosit toamna, nu-i așa? Întrebă copilul simțindu-se stingherit.

Într-adevăr, tinere, fii cu băgare de seamă, nu te lăsa vrăjit de frumusețile sale căci sub
această mască colorată, chipul ei este departe de a fi frumos! spuse bătrânul copac scuturându-și
ramurile amorțite.

Ea ți-a făcut asta? Și-a luat frunzele și a lăsat frigul să te cuprindă?!

Da... spuse copacul cu o voce răgușită... și nu numai că mi-a luat podoabele, dar le-a și
curmat viața, sărmanele!

Dar de ce ți-ar face șie și fraților tăi una ca asta?

Ei bine, copile, unele secrete mai bine rămân îngropate pe veci. Privește în jur! Dacă am fi
știut răspunsul, crezi că s-ar fi schimbat totul? Că tărâmul meu ar fi în viață?

Dar vei pieri înghețat!

Nu ai de unde să știi asta, doar ea îmi poate decide soarta acum, însă înainte de apleca pro-
mite-mi un lucru, promite-mi că nu te vei duce în căutarea răspunsului....

Ioana Porumbăcean, clasa a VII-a

Visul

Luna - regină a întunericului. Doar ea poate să dezlege nedeslușitele secrete ale nopții. Asemenea unui far de lumină ea veghează întreaga noapte.

Într-o seară frumoasă de vară împreună cu prietena mea ne-am gândit să explorăm misterele naturii. Discul auriu de lumină apusese însă. Pe bolta cerească își făcuseră apariția stelele ca niște ținte de argint. Totul deveni negru. Dar acest lucru nu ne înspăimântă inițial. Ne-am continuat aventura. Trecuserăm de un pârâu cu apa limpede, binecunoscut de noi. Din fericire nu ne rătăcisem. Doar un lucru mă mâhnea. Unde e culoarea naturii? Unde e magia ei? Pădurea era din ce în ce ai sinistră iar acest lucru mă îngrijora nespus.

Într-un final ajunsesem unde ne-am propus, într-un loc ascuns din pădure. O perdea de steluțe a apărut. Credeam că visez. Era un portal spre un alt univers. Asta ne-am dorit dintotdeauna. Alături de o steluță argintie am pornit într-o călătorie de neuitat! Dar tot ce e frumos se termină destul de repede.

M-am trezit acasă. Oare am visat? Asta doar noaptea și magia ei știe. Chiar dacă a fost doar un vis de o noapte, acesta s-a împlinit! Am întâlnit o stea!

Daria Tocaci, clasa a VII-a

Vraja nopții

Privesc misterioasa lună cum se înalță pe cerul acum limpede precum cristalul, după atât de mult timp bolta cerească și-a deschis porțile. Lumina ei, a lunii, dă viață lacului pe care tocmai îl privesc, cum poate transforma sclipirea ei ceva atât de vechi, precum un lac lipsit de valoare, în ceva atât de magic. Iată, își face apariția o lebădă dansând în lumina veșnică a lunii, precum o balerină fermecată, stelele sunt luminile care îndeamnă publicul să o privească, iar greierii și broaștele sunt acompaniamentul din fundal. Întra-adevăr, aceasta este vraja nopții care prinde viață datorită farului tainic de lumină, care se va întoarce de fiecare dată pentru a-mi reaminti cât de norocoasă sunt că l-am cunoscut...

Ioana Porumbăcean, clasa a VII-a

Grafică: Daria Tocaci, cls. a VII-a

Grafică: Salomeea Herman, cls. a VI-a

Misterul unei nopți de vară

Seara... Momentul în care putem cugeta la cele întâmplare. Doar luna alături de țintele argintii ne vor asculta povestea.

Discul auriu apune încet, încet. Toate vietățile vor să meargă la culcare după o zi atât de lungă și obositoare, mai puțin eu. Cu speranța că în acea noapte voi reuși să pun gândurile cap la cap mi-am așternut o păturică pe iarba fragedă din curtea bunicilor. Aerul arzător se risipește și el alături de căldura înăbușitoare. Adie un vânt potolit.

Luna albă pare bătută de praful cosmic fiind plină de mister. Regina nopții alături de supușii ei par dispuși să îmi asculte povestea, ba mai mult insistă să pornim într-o călătorie. Rămăsesem fără glas. Liniștea de mormânt se aude tot mai tare iar acest lucru mă deranja. Lumea părea nesfârșită dar cu toate acestea, doar Regina nopții și cu mine mai eram treze. Strada eternității pare luminată de țintele argintii.

Dar tot ce e frumos se termină repede. Soarele vrea să răsară, luna își ia rămas-bun jurându-mi că ea va fi mereu aici când voi avea nevoie de ea. Acum trecutul e noaptea cea fără de sfârșit. iar stelele sunt asemenea lumânărilor care se sting una câte una.

Daria Tocaci, clasa a VII-a

Dor de ploaie

Umbrele tainice păseau prin grădină ca niște balerine, tiptil. Norii se ridicau deasupra pocalului de foc, arătându-și pufoasa năframă de cenușiu.

Cerul frământat plângea, suferința acestuia fiind o binecuvântare căci sufletul firii învia-se la contactul lacrimilor cu pământul de după secetă. Firele de iarbă se scaldau și dansau printre picurii de ploaie. Venea densă, răcoritoare, binecuvântătoare peste noi. Pomii își țineau frunzele întinse pentru a gusta din perlele cristaline. Merele și perele luceau ca niște rubine și safire. Fiiința ploii mlădioase pătrundea în sufletul naturii. Melcișorii s-au adunat ca la un bal, toți au venit să asculte melodia văzduhului. Și dansau lent, lent, și zâmbeau, și erau fericiți asemeni întregii naturi și a firii omenești.

Andreea Coțan

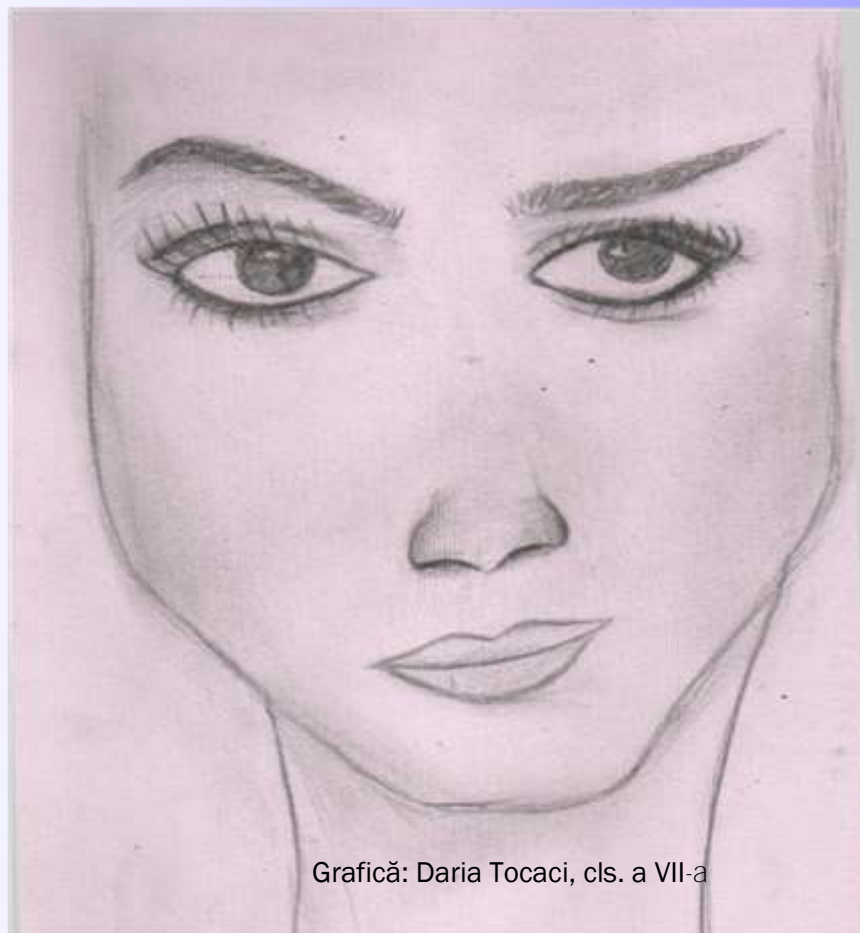
Ploaia, o șoaptă ... sau un strigăt?

Cerul era opac, norii plumburii luară în stăpânire bolta cerească, aerul din ce în ce mai răcoros îmi ardea plămâni la fiecare suflare.... și deodată am auzit ploaia venind ca o turmă de gazele în goană, crestând firele verzi și plăpânde de iarbă. Ploaia azvârli blocuri de tăcere printre străjerii tainici ai pădurii, care, în pofida vântului tăios, se înălțau falnici.

Simțind picurii de ploaie cristalină alunecându-mi pe chipul palid am realizat cât de departe sunt de cortul meu, fulgerele lungi îmi luminau drumul însă cărarea nu se vedea, picurii reci îmi inundau ochii, pământul îmi fugea de sub picioare, prăbușindu-mă anevoie pe pământul reavăn. Gâtul îmi era uscat, dacă aș fi reușit să îmi strig prietenii, să îi anunț unde sunt, însă tot ce spuneam se auzea ca o șoaptă în comparație cu ropotul asurzitor al ploii. Cu greu am reușit să înaintez și să mă ascund sub trunchiul unui mândru stejar ce își aplecă crengile sărutând pământul. Mi-am înălțat privirea sperând să zăresc brâul cerului, însă ploaia nu se terminase.

Nu mi-a mai rămas decât să aștept și să privesc dansul picurilor grei ai ploii, am închis ochii scufundându-mă în sunetul ploii...

Ioana Porumbăcean, clasa a VII-a

Grafică: Daria Tocaci, cls. a VII-a

Liceul

În curând va sosi și multășteptatul moment, nu peste mult timp voi deveni o elevă de liceu. Trăiesc niște sentimente ciudate, trec printr-o mulțime de stări și constat că amintirile legate de anii petrecuți în gimnaziu sunt, acum, mai puternice decât farmecul liceului.

Și examenul... mă înspăimântă cu adevărat. Am învățat mult și continui să învăț deoarece sunt conștientă că niște sutimi îmi pot schimba viitorul. Dar tot ce trebuie să fac este să am încredere în mine și totul va fi bine. Îmi este greu să mă despart de colegii mei de care mă leagă atâtea amintiri: concursuri, excursii, secrete știute doar de noi, dar până la urmă este normal să îți fie greu deoarece timp de patru ani și timp de șase ore în fiecare zi am fost împreună. Sper că pe unii dintre ei îi voi putea revedea la liceul la care doresc să fiu admisă. În ciuda faptului că unii dintre noi repetă că așteaptă momentul în care nu vom mai fi colegi, eu știu, și sper, că undeva, în sufletul lor se află un sentiment de tristețe. Pe măsură ce m-am apropiat din ce în ce mai mult de finalul clasei a VIII-a am realizat că pentru mine școala generală este școala prieteniei, educației și respectului pentru profesorii mei cărora le mulțumesc că m-au învățat ceea ce știu acum și pentru că m-au ajutat să aleg unde voi merge mai departe, dându-mi sfaturi.

Un rol deosebit în dezvoltarea noastră în cei patru ani nu l-au avut doar profesorii ci și doamna dirigintă, mereu oferindu-ne sfaturi bune. A fost asemenea unei mame.

Următorii ani? Cuvintele cu care aș defini următorii ani ar fi curiozitate și așteptări. Aici este vorba despre drumul parcurs de mine de la o vârstă la alta, de la copilărie la adolescență, așa că îmi iau rămas bin de la anii din urma mea și pornesc într-o altă aventură, pe un alt drum al vieții unde voi descoperi o grămadă de lucruri noi.

Andreea Szule, clasa a VIII-a

Grafică: Ioana Vitok, cls.a VIII-a

Copilărie

Dulcea copilărie.... Cu toții am vrea să dureze o veșnicie ca să ne putem bucura de ea mereu.

Copilăria începe cu primul plâns, primul gângurit, prima strângere a mamei în brațe, prima jucărie, primele jocuri. Toate aceste lucruri minuscule fac parte din cea mai frumoasă trăire a vieții.

Frumusețe, veselie, jocuri, prietenii strânse, mult timp liber, toate sunt cu adevărat definiția acestei perioade de basm numită copilărie.

Mulți dintre noi nu ne dăm seama de faptul că copilăria este asemenea unei pietre prețioase. Unii dintre noi nu ne dăm seama cât de importantă este ea pentru noi și că ar trebui să profităm de fiecare clipă din ea, ne săturăm să fim mici și abia așteptăm să creștem.

Copilăria nu ar fi completă fără primii ani din viața de elev, perioada în care învățătoria se străduia să ne educe și să formeze. Școala rămâne un capitol special din lumea copilăriei mele, o etapă plină de împliniri.

Atâta timp cât voi avea în suflet măcar o bucățică din copilărie, cred că îmi voi putea păstra un zâmbet pe față.

Andreea Szule, clasa a VIII-a

Grafică: Salomeea Herman, cls.a VI-a

O poză veche dintr-un album uitat

Încerc de cele mai multe ori să nu mă gândesc la părăsirea dragii mele case, căci asta înseamnă să pierd o parte din mine, o parte neînlocuibilă.

Iar acest gând mă urmărește și-mi macină sufletul, mi-l ia și mi-l sfarmă în mii și mii de bucățele, precum un porțelan fragil. Știu ... Știu că într-o bună zi va trebui să-mi iau zborul și să plec, să las totul în urmă, iubita mea familie, prietenii strâns legate, cât și dulcea lumină a soarelui ce-mi mângâia chipul în diminețile de vară, parfumul trandafirilor ce învăluia grădina, sunetul lin al ploii ce bătea în geamul meu, parcă chemându-mă s-o ascult. Ce voi face eu fără acestea? Să le las în urmă? Căci, în timp, ele vor deveni doar amintiri vechi desprinse dintr-un album uitat și chipuri ce vag îmi voi aduce aminte că le-am văzut pe stradă. Voi adormi și mă voi trezi printre străini, purtând pe umerii mei tineri adevăratele greutatea ale vieții. Timpul se va scurge pe lângă mine... iar eu voi rămâne în interior mereu un copil. Un copil care trăiește fiecare zi precum ar fi ultima zi din viața lui, unicul său scop fiind acela de a trăi clipa.

Poate că acestea sunt doar gânduri, dar curând ele se vor materializa, mai curând decât aș crede, iar eu va trebui să fiu pregătită pentru a le înfrunța.

Anda Porumbăcean, clasa VII-a

Grafică: Anda Porumbăcean, cls.a VI-a

Portret de adolescent

Sufletul... un singur cuvânt, o mie de emoții... Viitorul bate la ușa sufletului meu. Dar cum l-aș putea primi dacă nici măcar eu nu am reușit să pătrund în acea fortăreață?

Un fior mă cuprinde în momentul în care aud de viitor. Cine e el și ce vrea de la mine? Nu am destul curaj să îl primesc... Aș vrea să aflu cât mai repede cine sunt eu de fapt și ce am în suflet. Uneori am impresia că sufletul e oglinda în care se reflectă comportamentul meu... Dar oare am dreptate? Mi-e frică să îmi văd reflecția în această oglindă... Îmi iau inima în dinți și mă privesc. Acea sunt eu... un copil care refuză să mai crească. Credeam că va fi mult mai rău de atât... Mi-am imaginat lucruri mult mai rele despre mine. Nu am de ce să mă tem. Poate voi avea nevoie de mai mult curaj în viitor, poate va trebui să nu mă tem de propria-mi persoană. Un lucru e cert: va trebui să sap adânc în sufletul meu și să analizez totul cu multă atenție. Dar mi-e frică că această „analiză” a sufletului meu mă va induce mai mult în eroare. În acest moment sunt asemenea unui fluture gingaș căruia îi este frică să iasă din propriul său cocon, dar în final își face curaj și zboară în văzduhul nesfârșit cu multă grație și eleganță. Acesta își continuă visul pe o rază timidă de lumină. Cu toate că voi crește, în sinea mea voi rămâne mereu același copil timid și înfricoșat de viitorul care bate la ușa.

Voi fredona mereu cântecul copilăriei și-i voi vedea sclipirea, căci soarele purității nu va apune niciodată în sufletul meu închis cu lacăte. Poate că viața e doar o vrajă, dar eu nu am baghetă! Sau poate e un cântec divin... Nu îl auziți și voi?

Daria Tocaci, clasa a VII-a

Grafică: Daria Tocaci, cls. a VII-a

Rădăcinile sufletului meu

„Dorul e rezumatul perfect a ceea ce contează cu adevărat în viața ta.”

Familia mea a hotărât să merg la Cluj-Napoca pentru a urma cursurile unei școli în domeniul bio-chimie. Nu doream să merg într-un loc străin. Am încercat să-mi conving părinții să nu mă trimită la Cluj, dar în zadar. În ziua următoare am luat trenul care mă ducea spre locul necunoscut. Mă simțeam singură, abandonată și dezamăgită iar uitându-mă pe geamul trenului am început a plânge.

Simțeam deja dorul de casă, deoarece casa părintească nu se uită. Ea este cea mai sfântă amintire din copilărie, amintirea primilor pași, amintirea mamei, a dragostei și a grijii sale nemărginite, amintirea a tot ce a fost mai frumos și mai curat din viața mea.

Am vizitat multe locuri frumoase, dar cu toată frumusețea lor, tot mai magice mi se păreau locurile în care mă jucam cu prietenii mei. În sufletul meu, acel ACASĂ rămânea un altar în fața căruia îngenuncheam cu ochii în lacrimi de fericire și de durere, de dor și de iubire. Oriunde m-aș duce și orice aș face, casa părintească va fi mereu în sufletul și în gândul meu, în fiecare părticică din trupul meu... atunci privirea caldă a mamei, poveștile bunicilor, râsul prietenilor mei, mulțimea de jucării fac parte din rafturile amintirilor.

Toate acestea nu le voi uita niciodată deoarece casa părintească nu se vine, nu se dă cu împrumut. Ea se va păstra cu cele mai frumoase amintiri, amintirile dulcii copilării.

Alexandra Todika, clasa a VII-a

Grafică: Ioana Porumbăcean, cls.a VI-a

STAFETA POVEȘTILOR

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL

CONCURS

BIBLIOTECA – FEREASTRĂ DESCHISĂ

SPRE NENUMĂRATE VIEȚI

„ȘTAFETA POVEȘTILOR”

- proiect interjudețean -

Satu Mare

2015